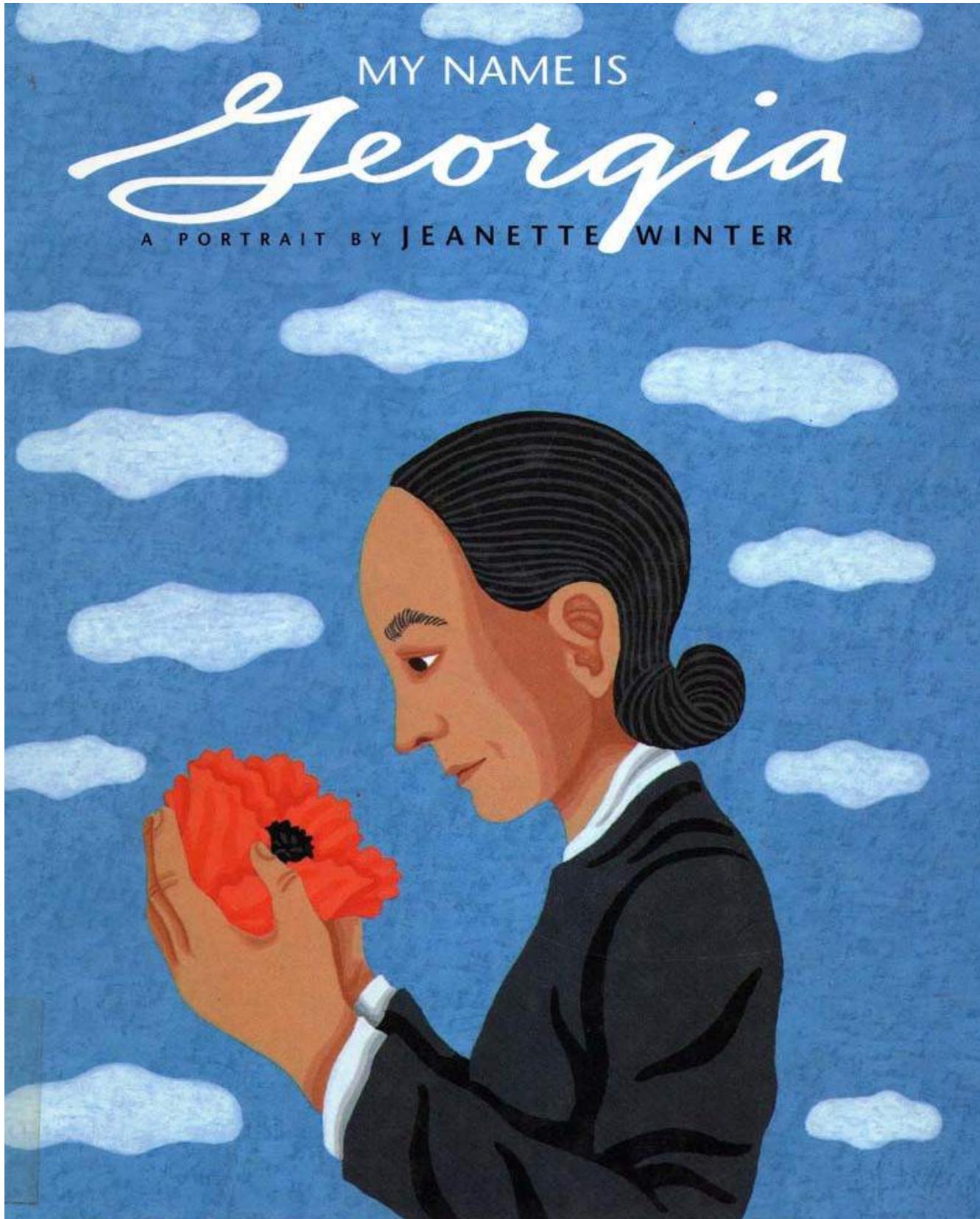

నా పేరు జ్యోతియా

జానెట్ వింటర్, తెలుగు: కె. సురేష్

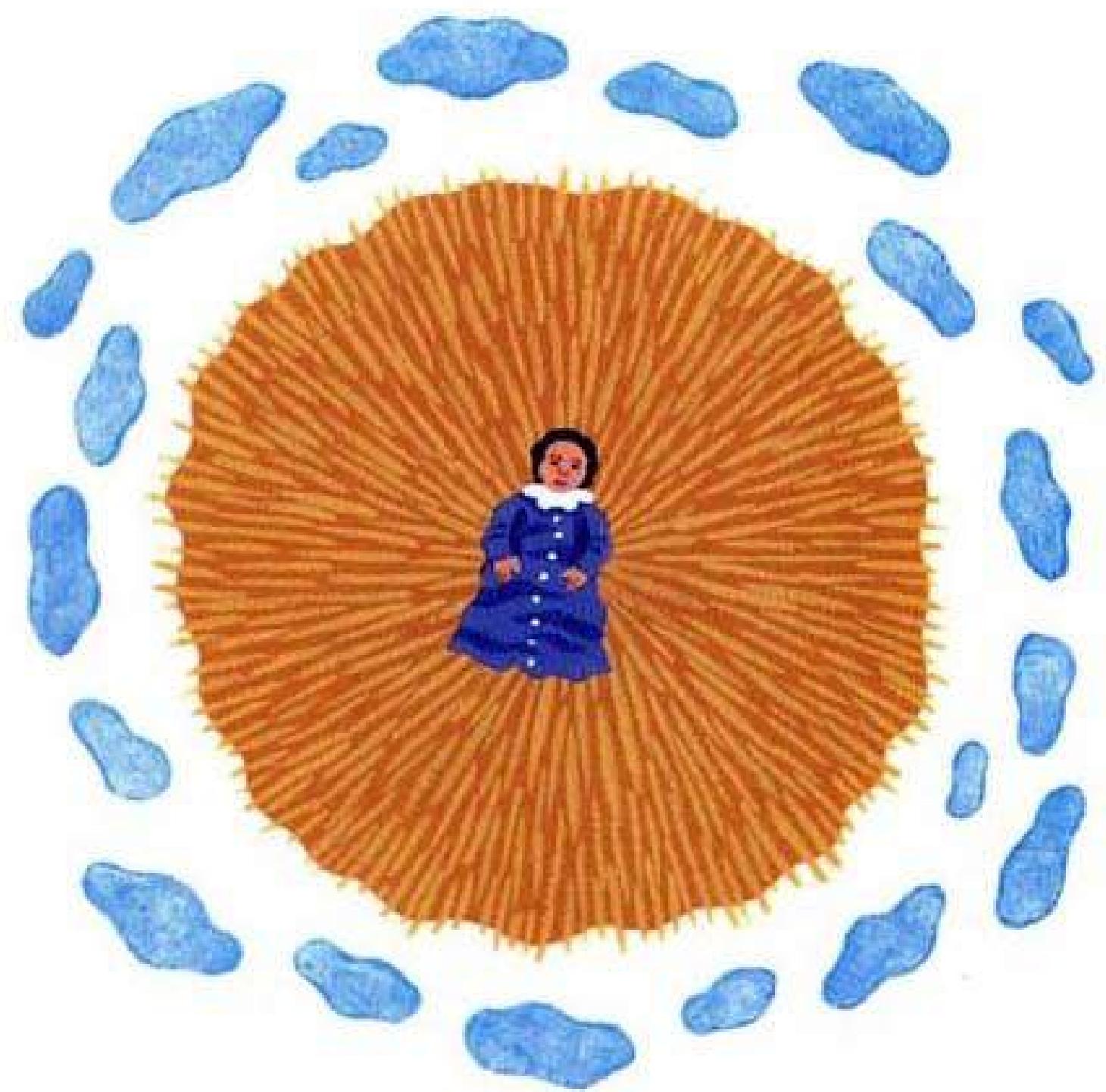

నేను ఎత్తైన ప్రదేశంలో, మబ్బులలో ఉండేదానిని. నా కిటికీలోంచి కనిపించినదానిని పెయింట్ చేసేదానిని.

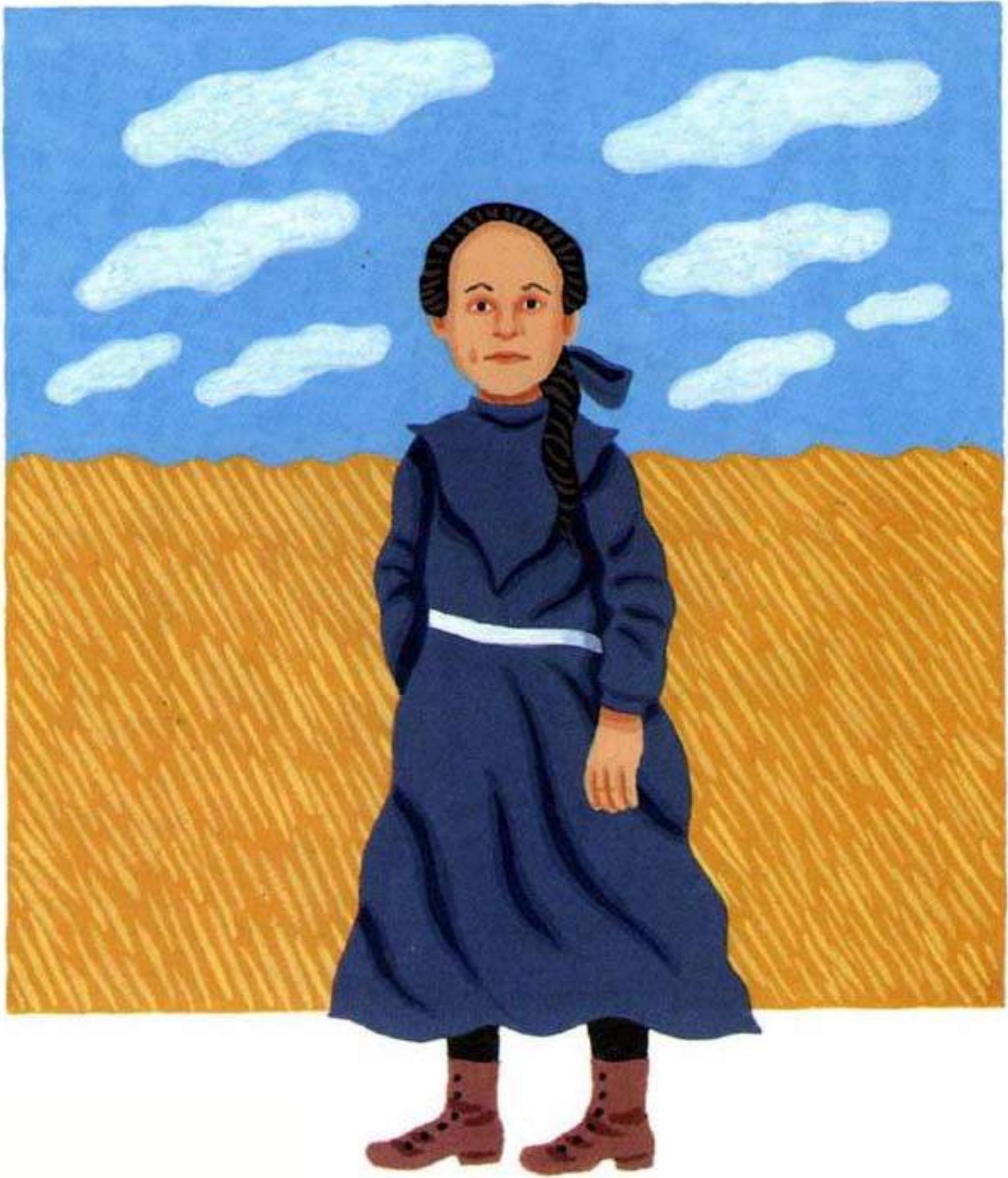
చిన్నప్పటినుంచే జార్జియా ఒక్కేషణ ప్రపంచాన్ని తనదైన కోణం నుంచి చూసేది.

ఆకాశంలో నక్షత్రాలు ఉన్నప్పుడు నిచ్చెన ఎక్కు మేడమీదకి వెళ్లి సూర్యోదయం కోసం ఎదురు చూసేది.

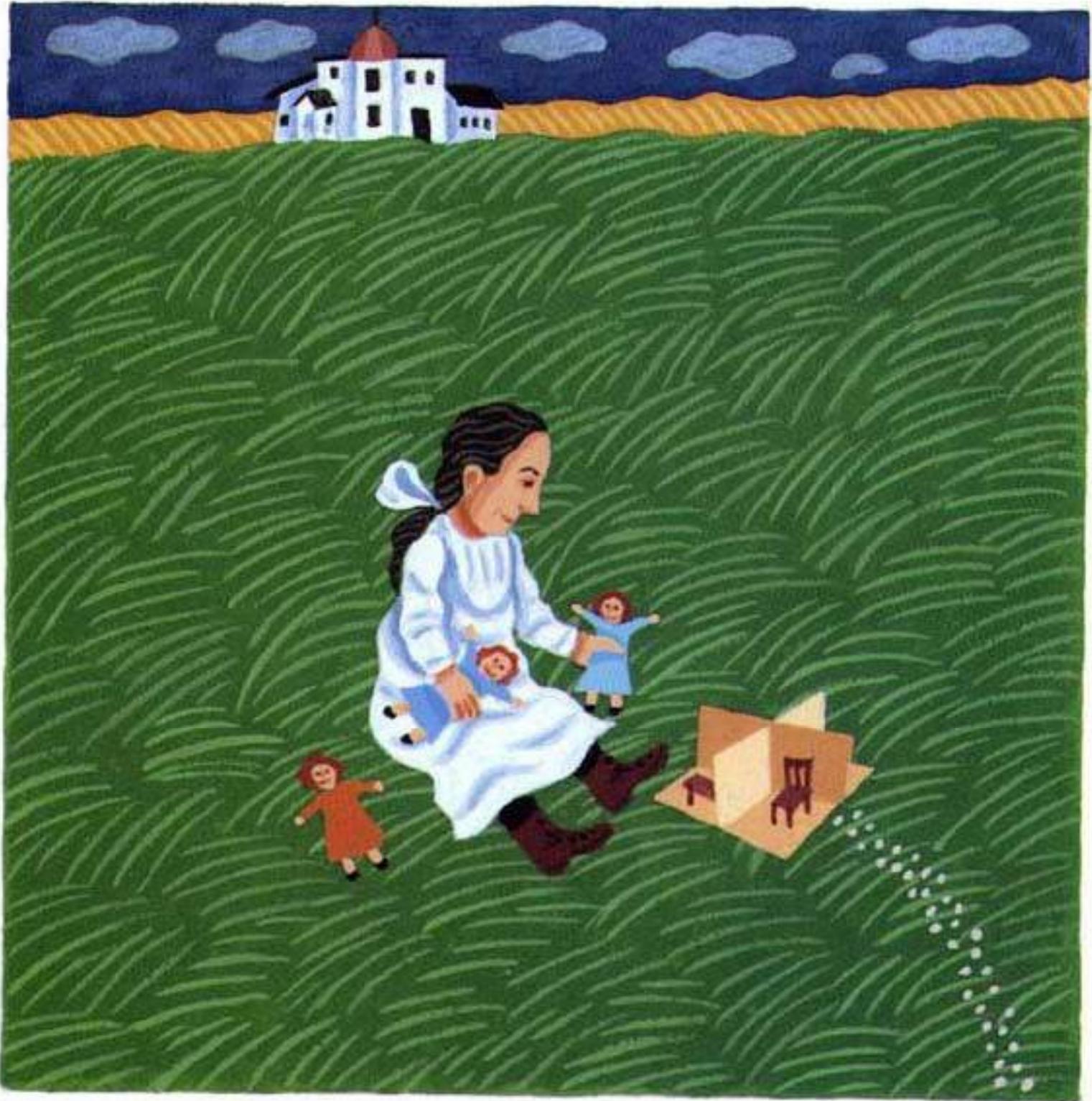
సంధ్యా సమయాలు, వెన్నల రాత్రిల్లలో కొండలలో తెరిగేది. ఎముకలు, రాళ్లను ఇంటికి తెచ్చి వాటి బోమ్మలు వేసేది. తాను ఎమి కావాలో ఆమెకు చిన్నప్పటినుంచి తెలుసు – ఆమె చిత్రకారిణి అవుతుంది.

అమెరికాలోని విస్కున్స్‌లో, ఒక వ్యవసాయ క్షేత్రంలో
1887లో జార్జియా బ'క్ట్స్ పుట్టింది.

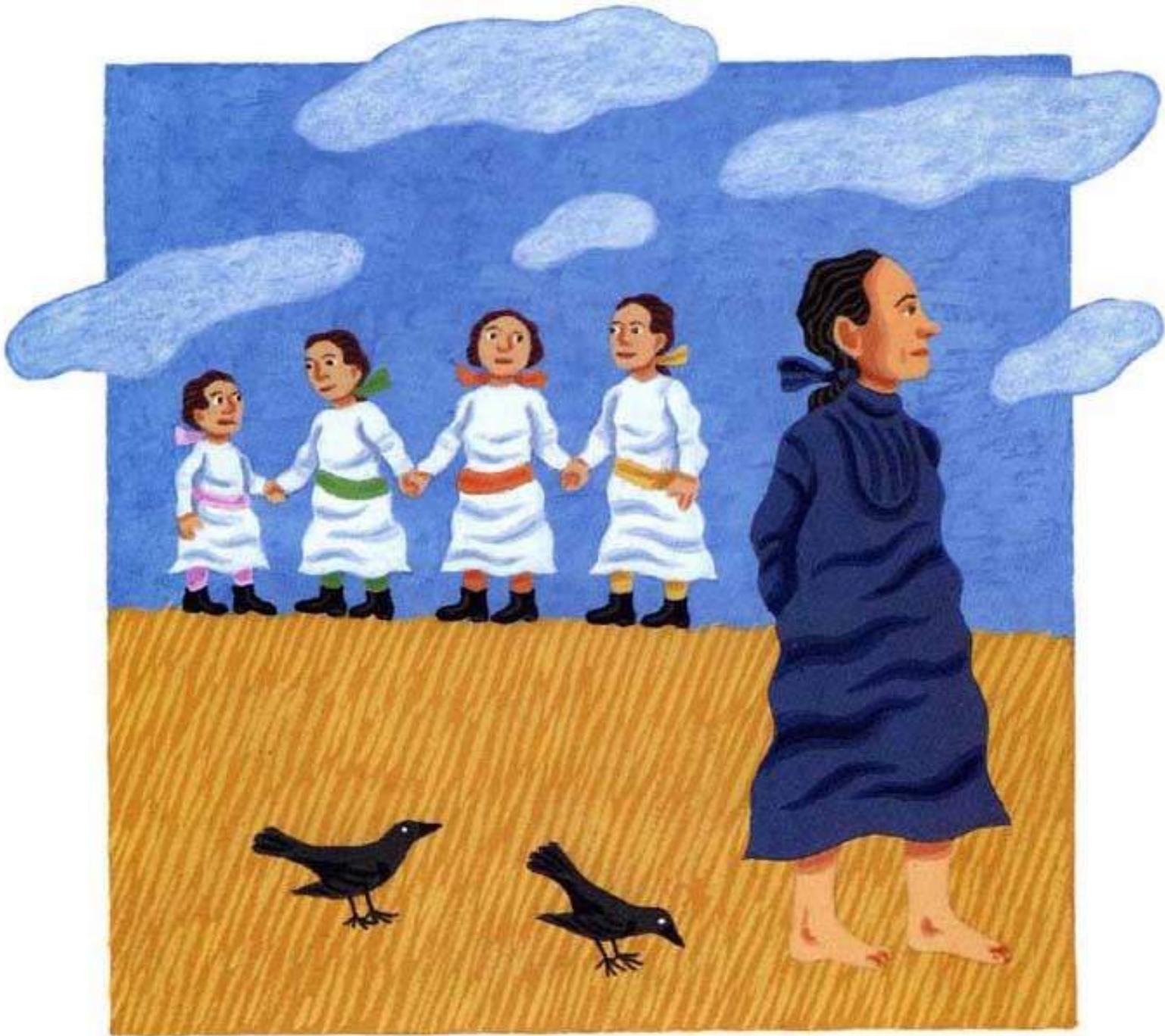

12 సంవత్సరాలకే నేను ఏమి అవ్యాలన్న దానిమీద నాకు సృష్టి
ఉంది – నేను ఒక చిత్రకారిణిని అవుతాను.

నాకు ఏమి కావాలో నాకు ఎప్పుడూ తెలుసు. నా
చిన్నప్పుడు గంటల తరబడి ఆడుకుంటూ ఉండేదానిని.
బంటరిగా ఉన్నప్పటికీ ఎంతో సంతోషంగా ఉండేదానిని.

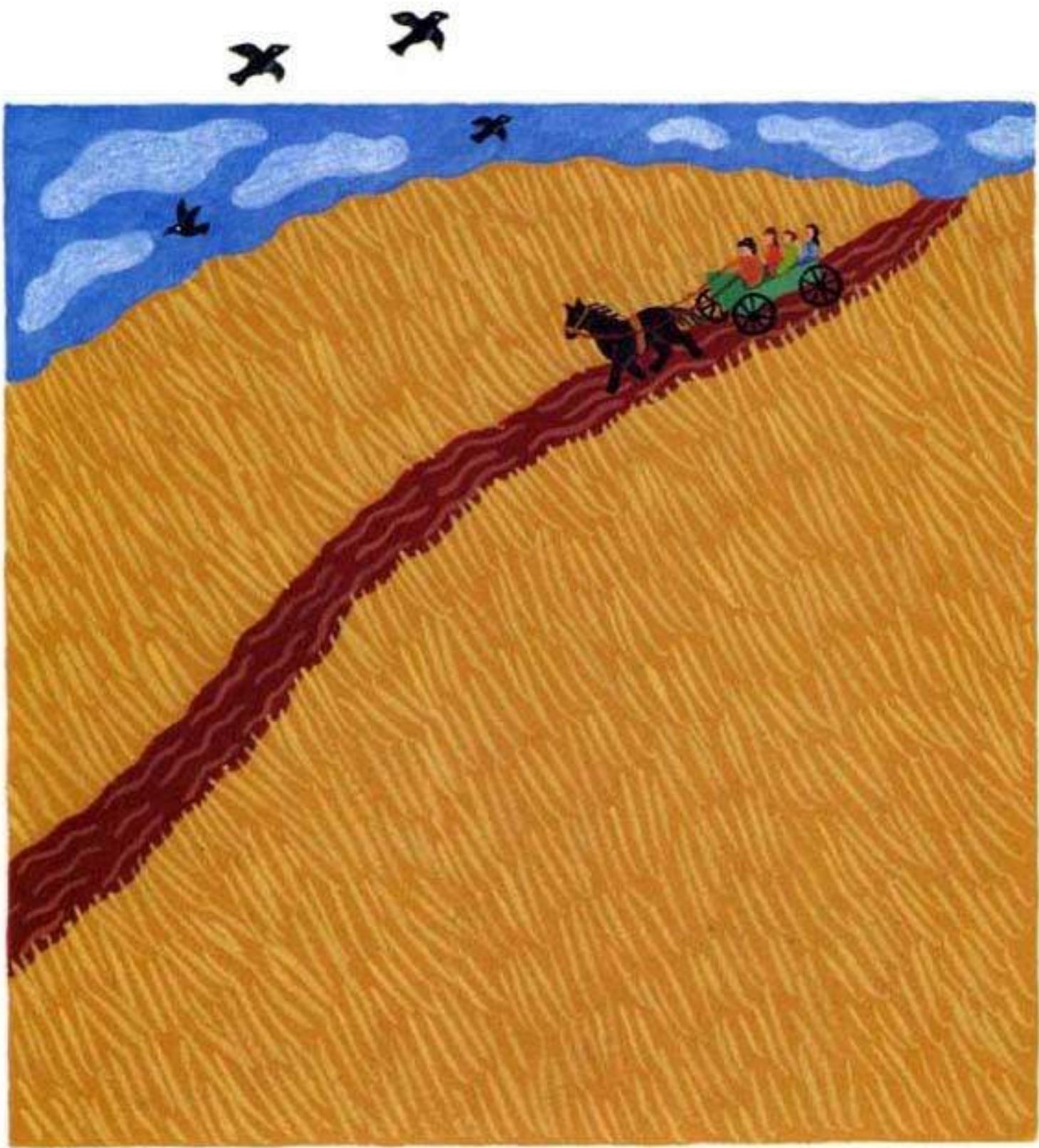

ఇతరులు ఎవ్వరూ చెయ్యనిది నేను చేసేదానిని. నా అక్కచెల్లోళ్లు నడుముకి గుడ్డ బిగించి కట్టుకుంటే నేను కట్టుకునేదానిని కాదు. వాళ్లు మేజోళ్లు తొడుక్కుంటే నేను తొడుక్కునేదానిని కాదు.

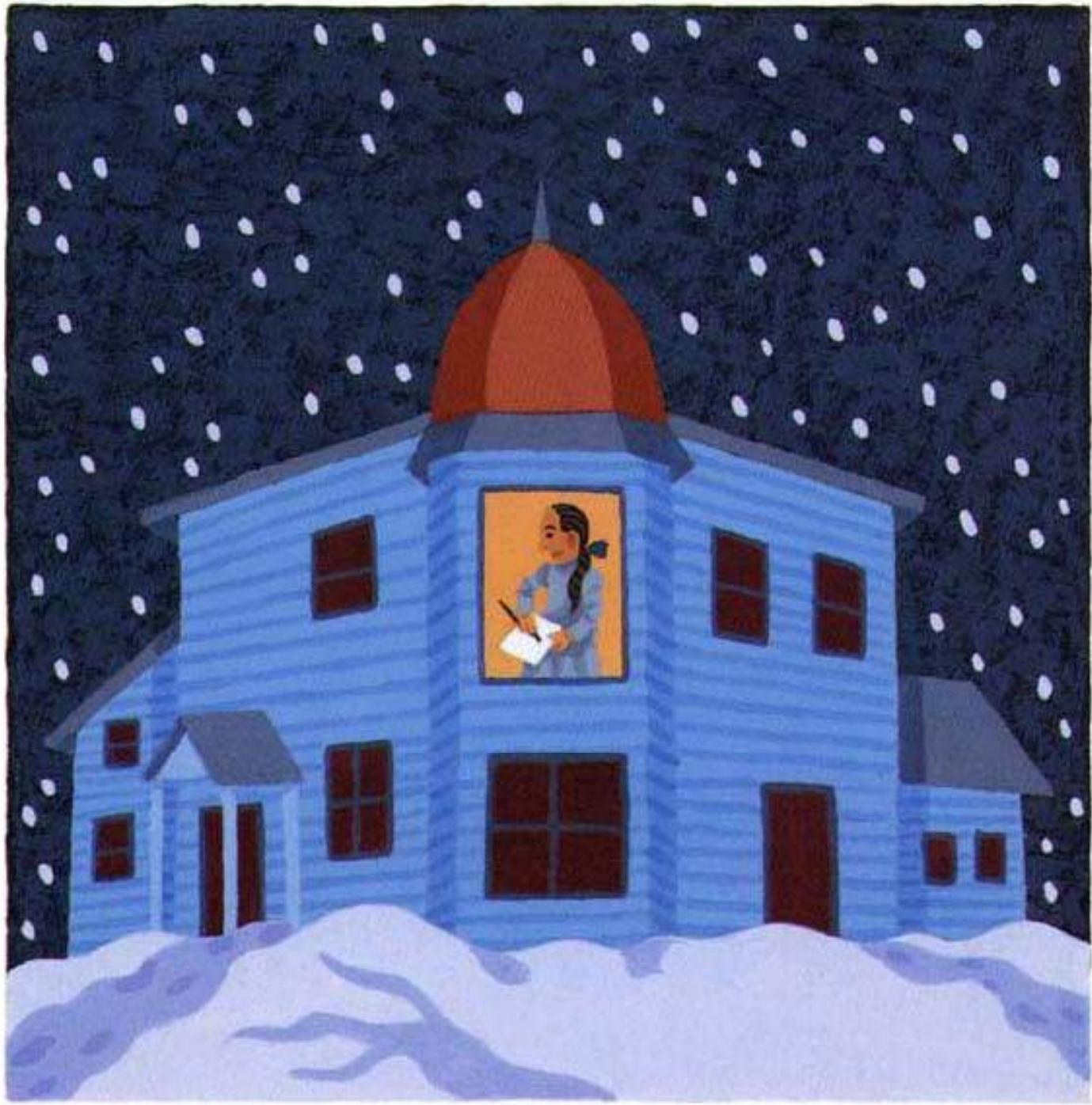

నా అక్కచెల్లెళ్లు జడలు వేసుకుంటే

– నా జుట్టుని గాలికి పదిలేసేదానిని.

పుతి శనివారం నేను పట్టణం వెళ్లేదానిని. అక్కడ ఆర్ట్ టీచర్
అలమరలోంచి చిత్రాలు తీసుకుని వాటి నక్కలు గీసేదానిని.

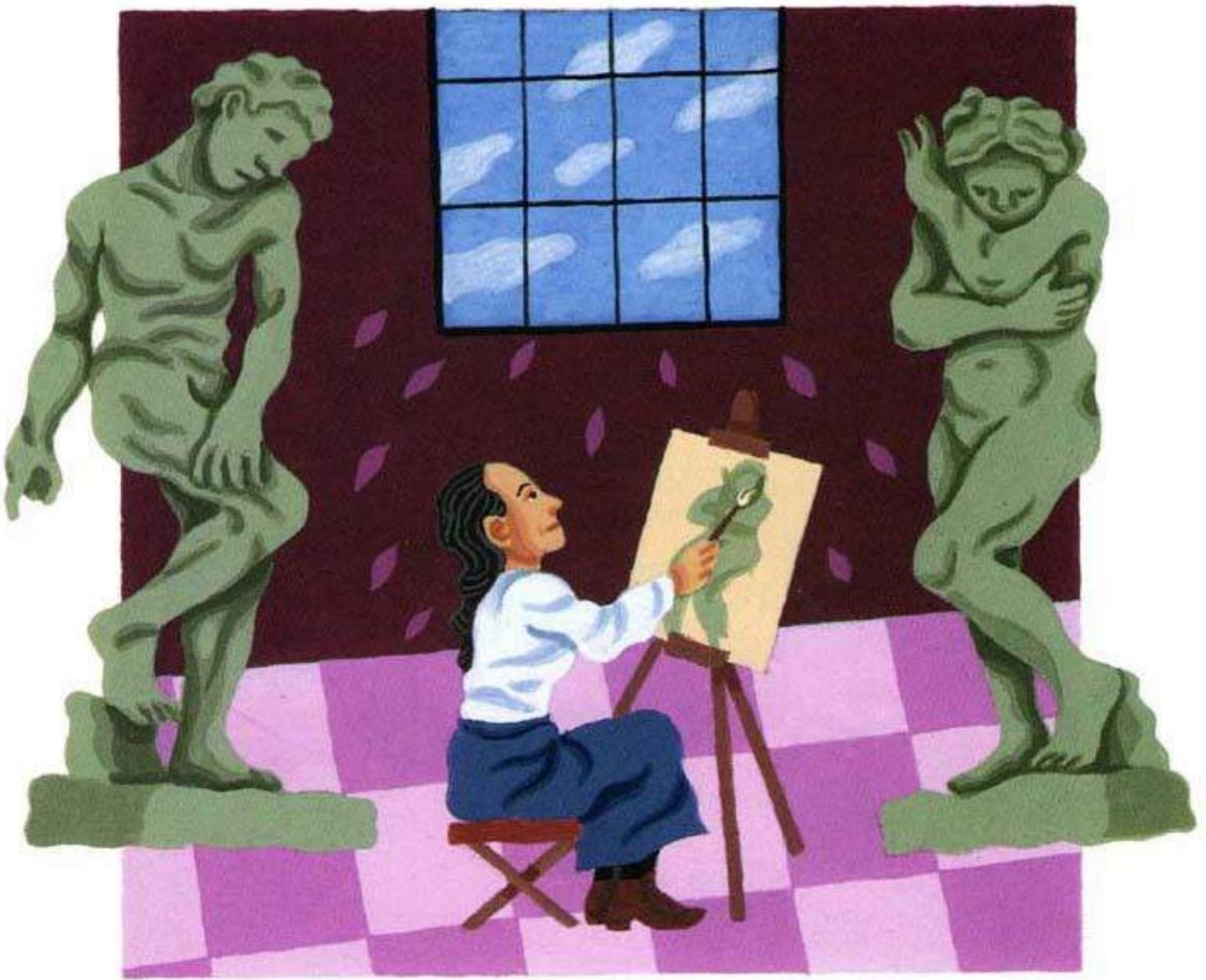

ಇಂಟೆಲ್ ಕಿಟೆಕ್ಕೆಲ್ಂಚಿ

ಗಂಟಲ ತರಬಡಿ ಬಯಟಕು ಚೂಸ್ತೂ ಉಂದೇದಾನಿನಿ.

ನಾ ಕಂಟೆಕೆ ಕನಿಪಿಂಚಿನ ಪ್ರತಿದಾನಿನಿ

ಗೀಸ್ತೂ ಉಂದೇದಾನಿನಿ.

నేను అందమైన బోమ్మలు వెయ్యగలను...
చికాగోలోని ఆర్ట్ స్కూల్లో
నేను మ్యాజియంకి వెళ్లి
అక్రూడీ శిల్పాల బోమ్మలు వేసేదానిని.

మ్యా యార్డు సూక్తలో నేను రోజుకొక నిశ్చల చిత్రాన్ని గీసేదానిని
— అలా ప్రతి రోజు చేసేదానిని.

సూక్తలో టీచర్ ఆలోచనలను చిత్రాలుగా గీసేదానిని.

ఒడి అయిపోయిన తరువాత
నా సొంత ఆలోచనలను అన్యమేంచటానికి
విశాల ప్రపంచంలోకి వెళ్లాను.

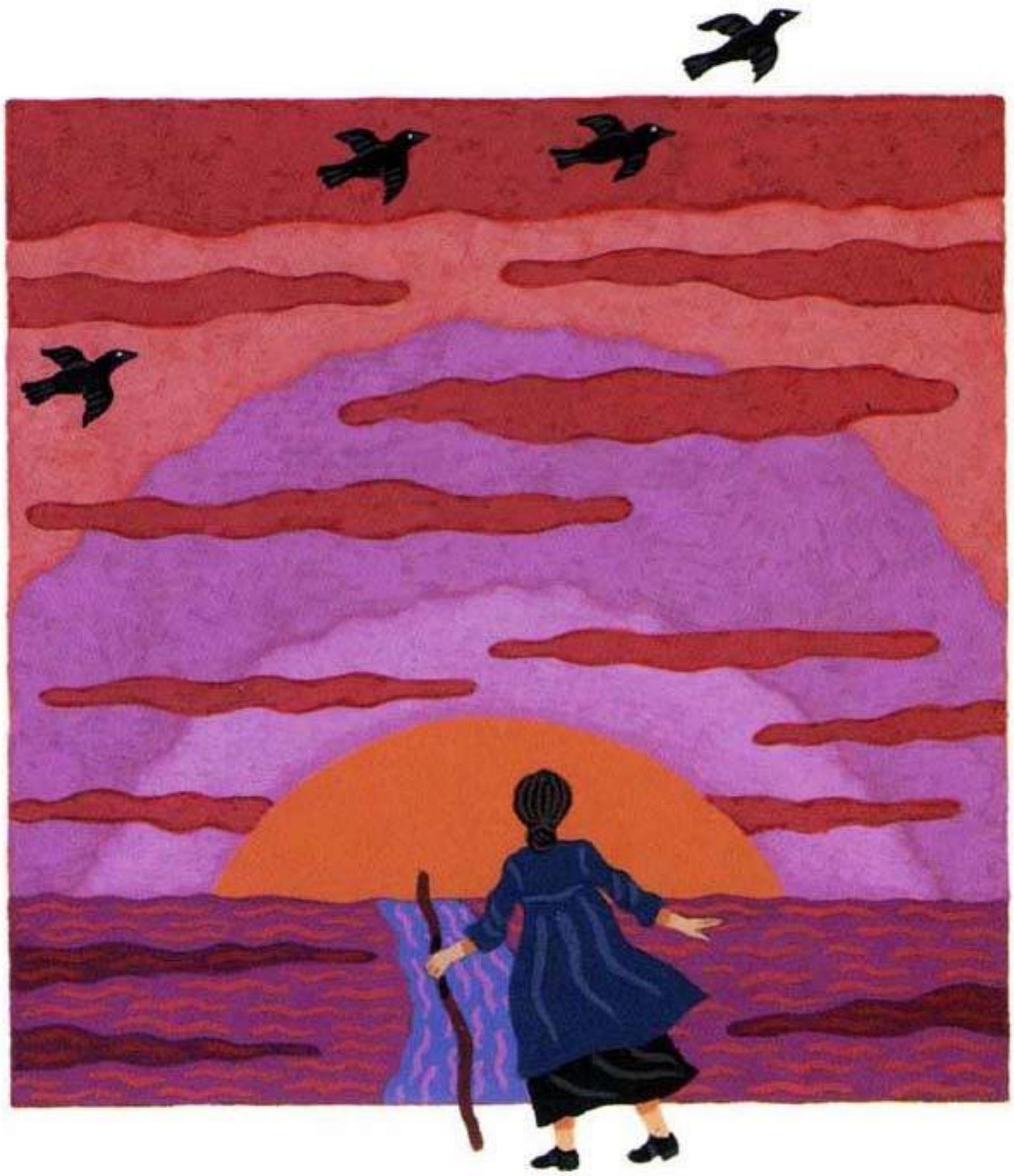

నా బాల్యపు పుస్తకాలలో విశృంఖల పశ్చమంగా పరిచయమైన

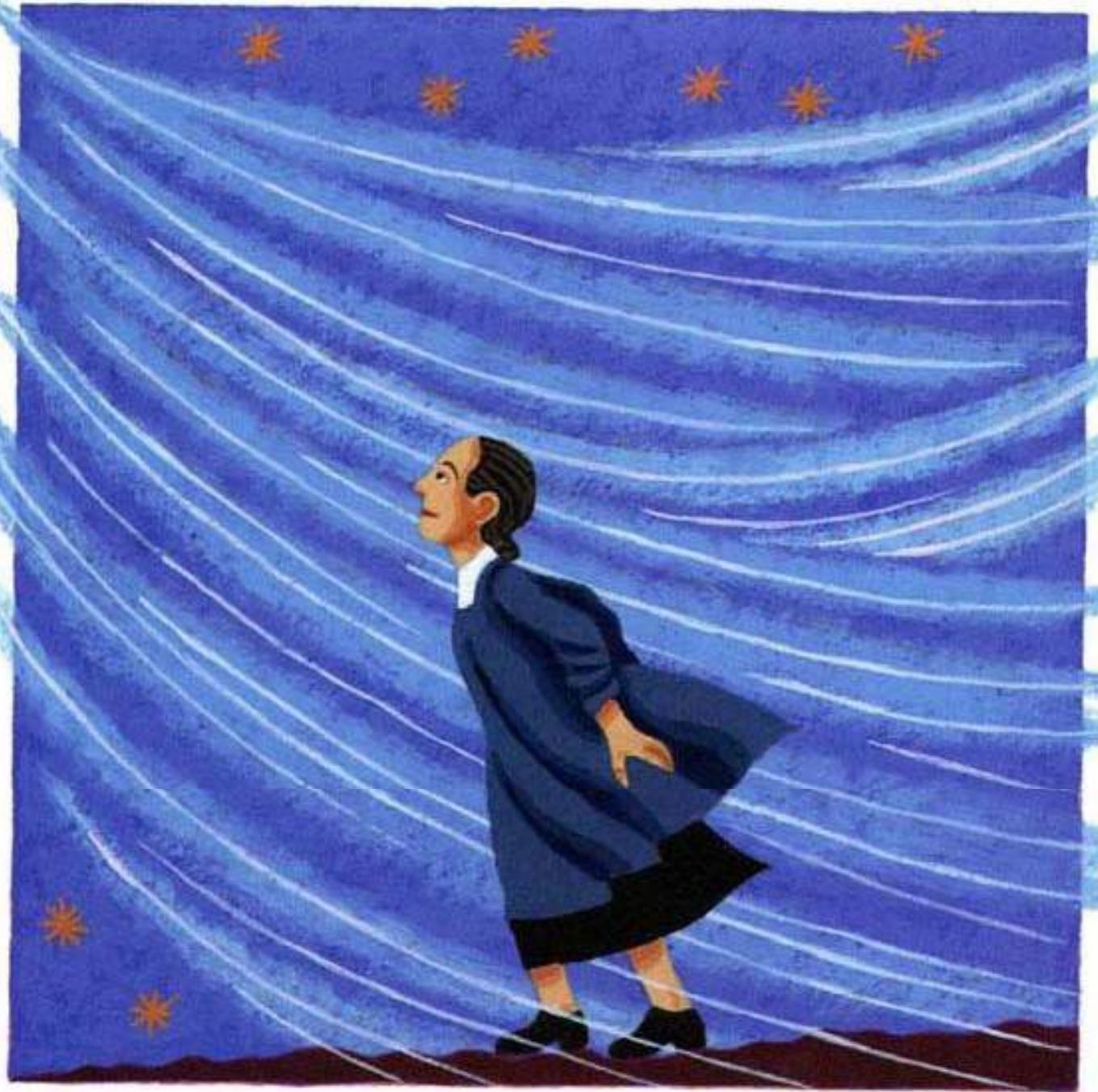
టెక్నోలాజీలకు వెళ్లాను.

... నువ్వేప్పుడూ ఆకాశాన్ని చూడలేదు.

అదెంతో అద్భుతంగా ఉంటుంది.

... సూర్యస్తమయం వైపుకి నడిచాను.

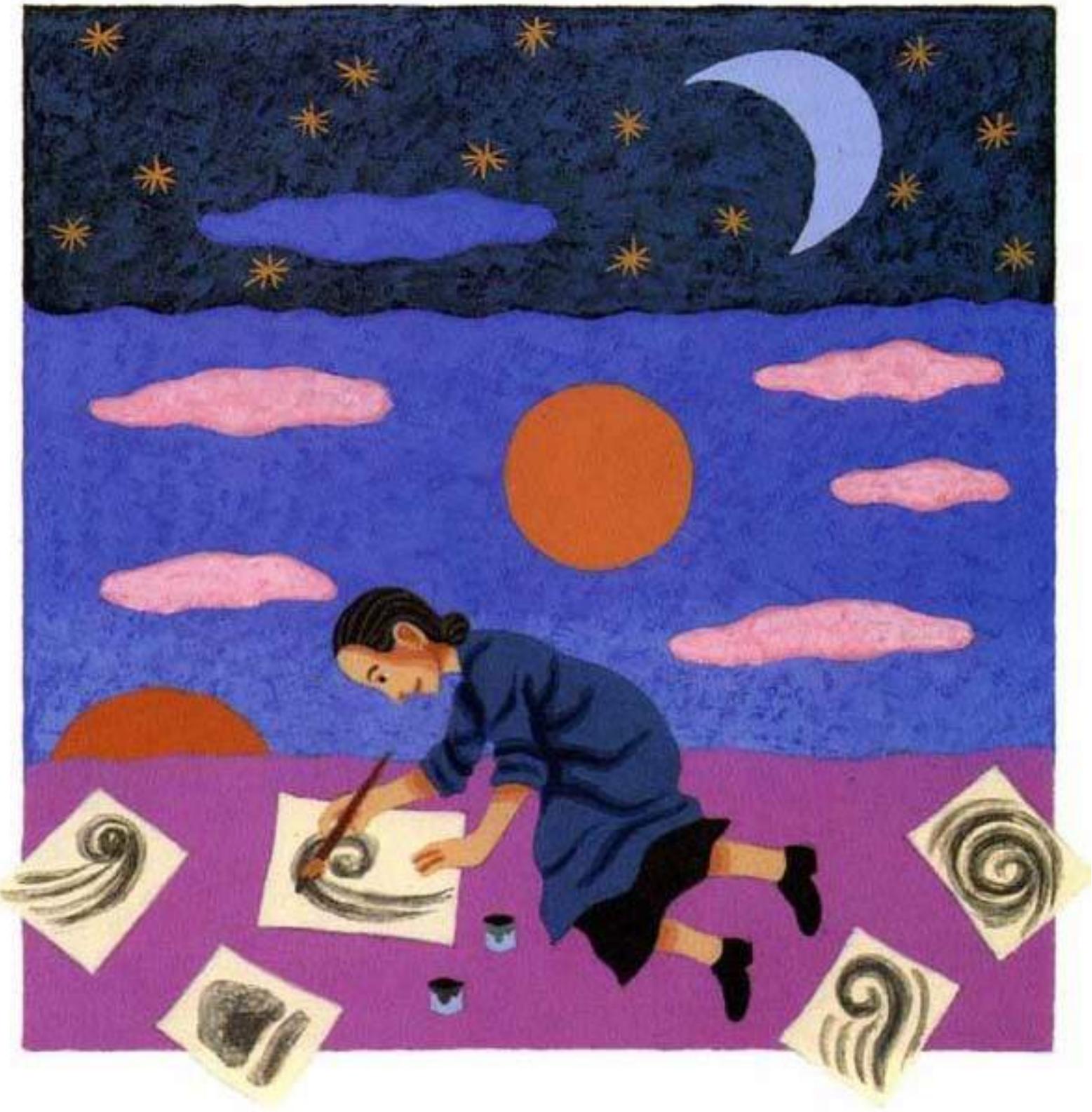
ఆ ప్రేదాన గాలులను అనుభూతి చెందాను.

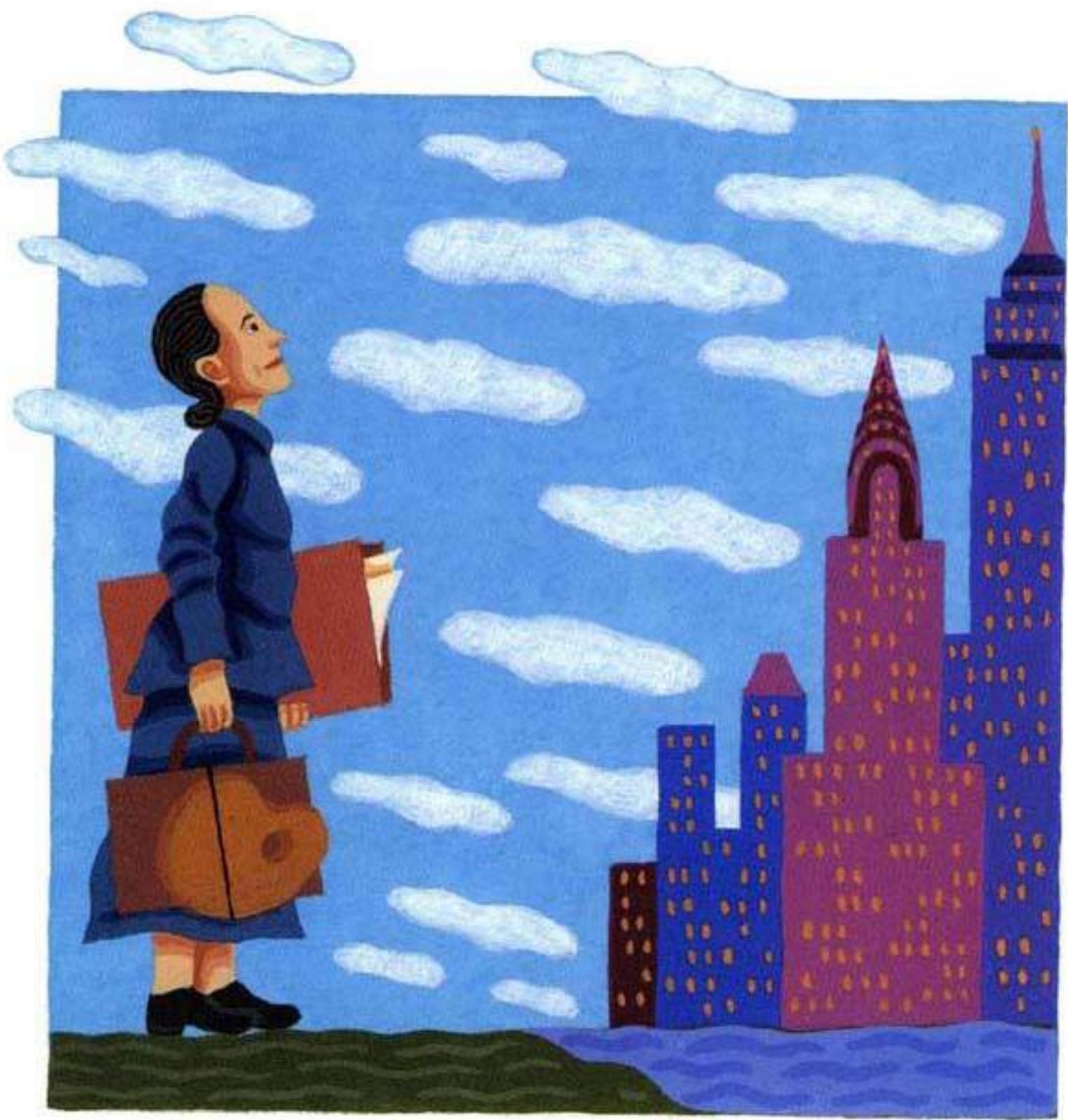
అక్కడి సూర్యాస్తమయాన్ని, ఆకాశాన్ని చిత్రించాను.

అక్కడి అద్భుతమైన ఒంటరితనాన్ని, శూన్యతని చిత్రించాను.

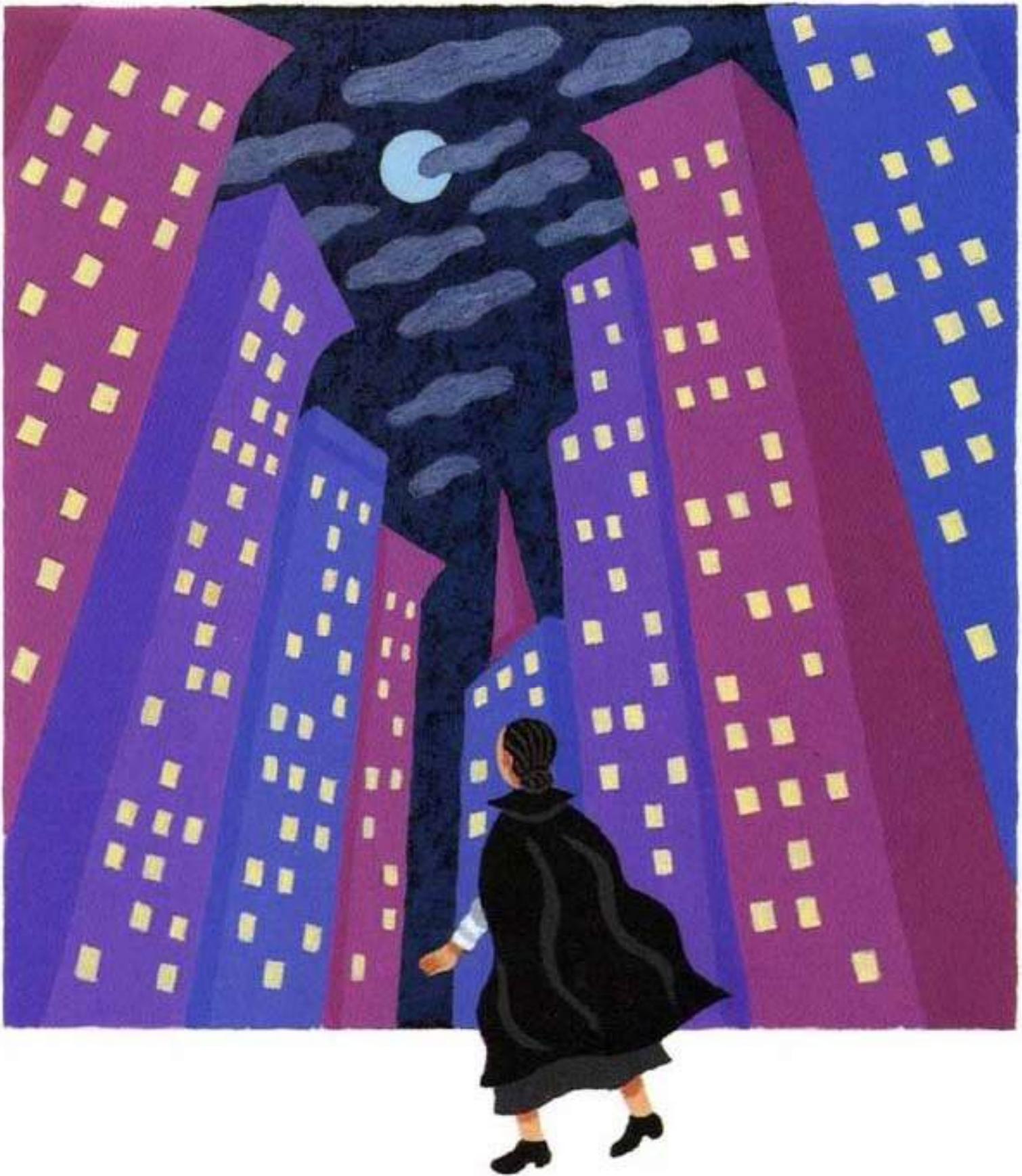
పగలు, రాత్రి బోమ్మలు వేస్తూనే ఉన్నాను.

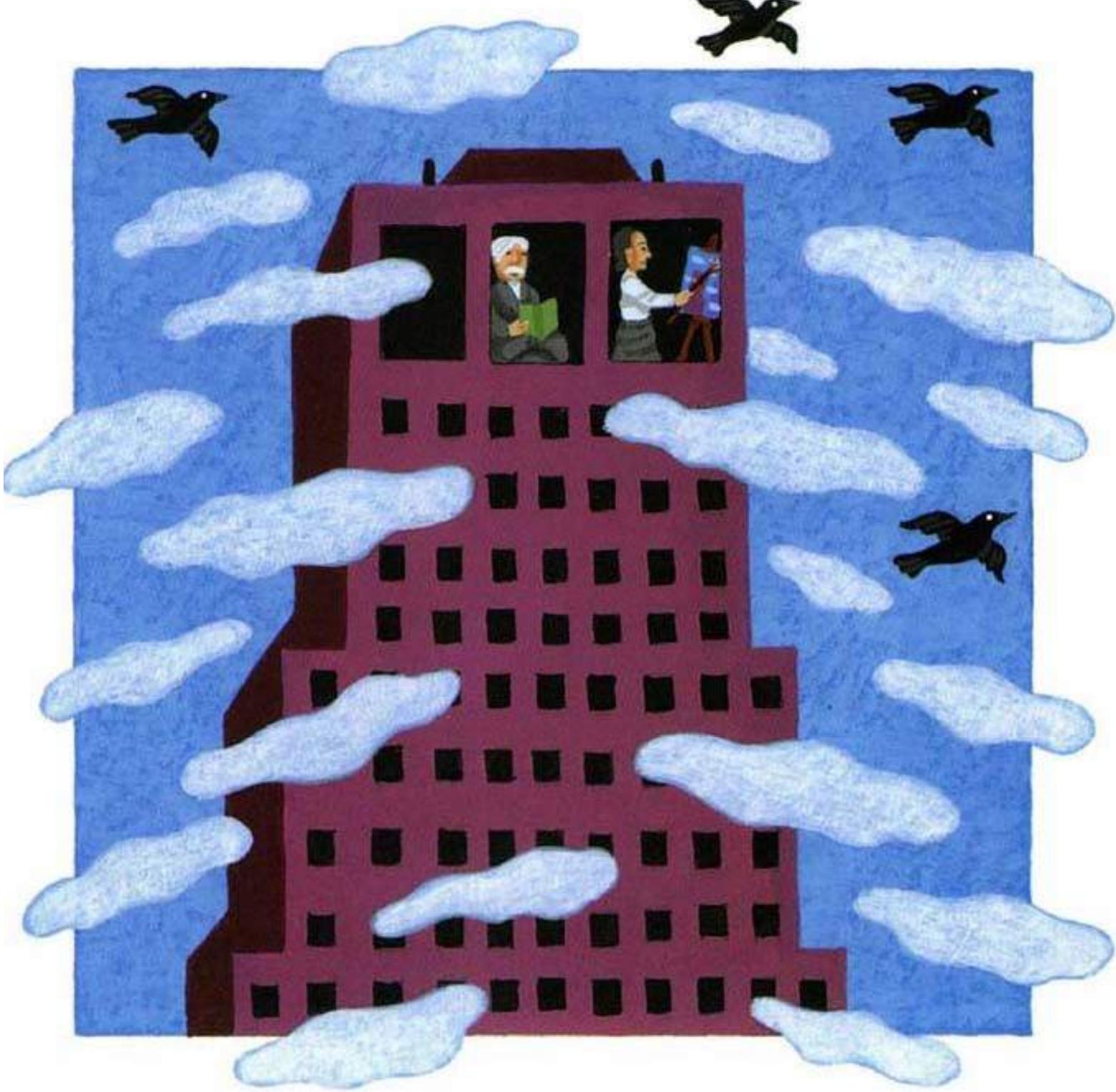
నా తల తేలికగా అయిపోయిందనిపీంచేదాకా
టొమ్ములు వేస్తూనే ఉన్నాను.
ఎవరూ నేర్చుని ఆలోచనలు, ఆకారాలు నా మెదడులో సుడులు
తిరుగుతూ ఉండేవి.

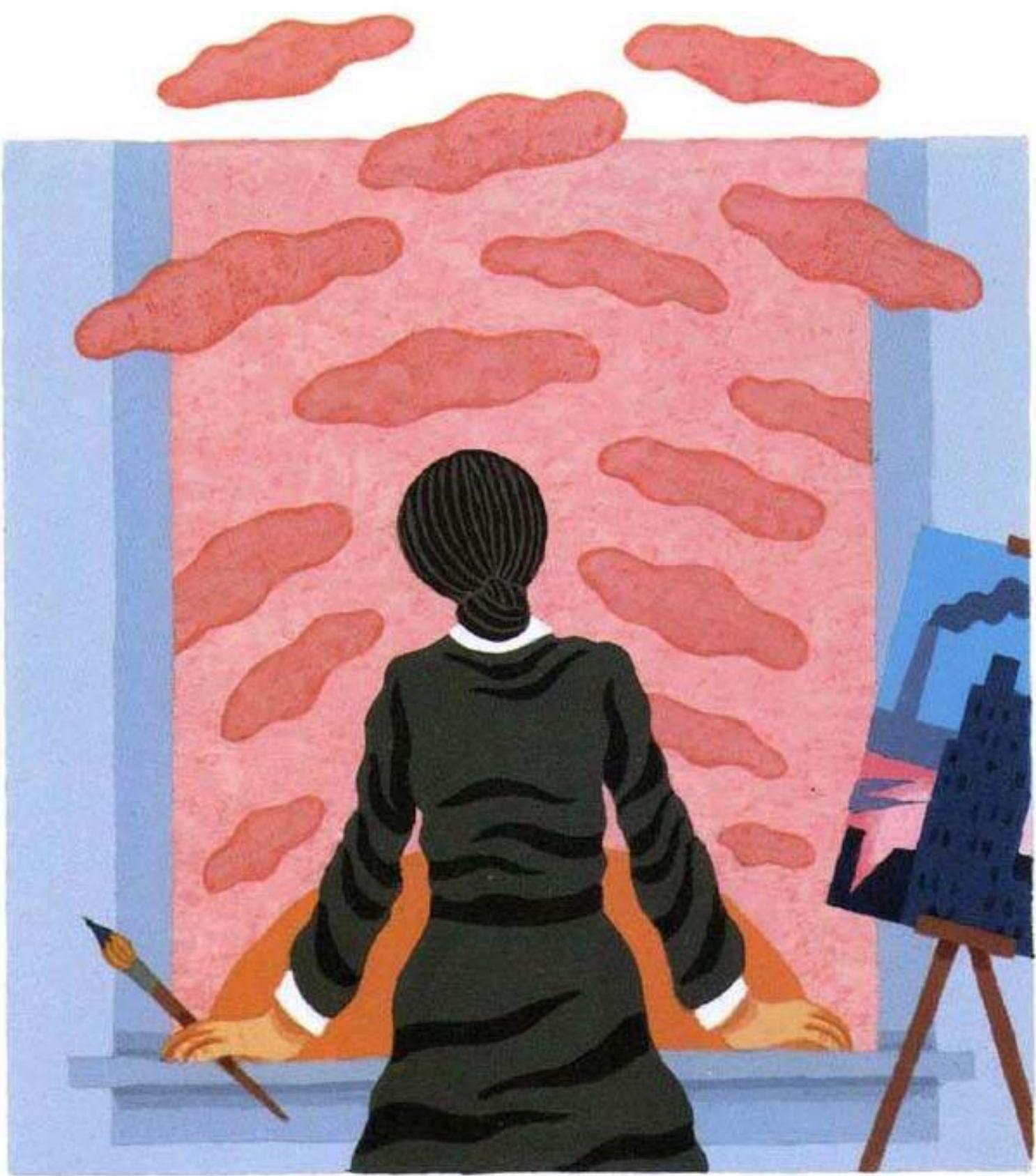
నేను వేసిన బొమ్మలన్నింటినీ తీసుకుని
కళాకారులందరూ ఉండే న్యా యార్క్ కి
చేరుకున్నాను.

అక్కడ కాంక్షిటు అడవిలో సంచరించాను.

ಅಕ್ರೂಡ ಅಕಾಶಪೋರ್ಟ್‌ಲ್ಯಂಲ್ ಉಂಡೆದಾನಿನಿ.
ಕಿಟೆಕೀಲ್‌ಂಚಿ ಕನಿಪಿಂಚೆದಾನಿನಿ ಚಿತ್ರಿಸ್ತು ಉಂಡೆದಾನಿನಿ.

కిటికీలోంచి దూరప్రాంతాలు నన్ను
పిలుస్తున్నట్టు అప్పుడప్పుడు అనిపించేది.

నగరంలో పూలతోటను చిత్రించాను.

పూలను నేను చూసినట్టే అందరూ చూడాలని నా కోరిక.

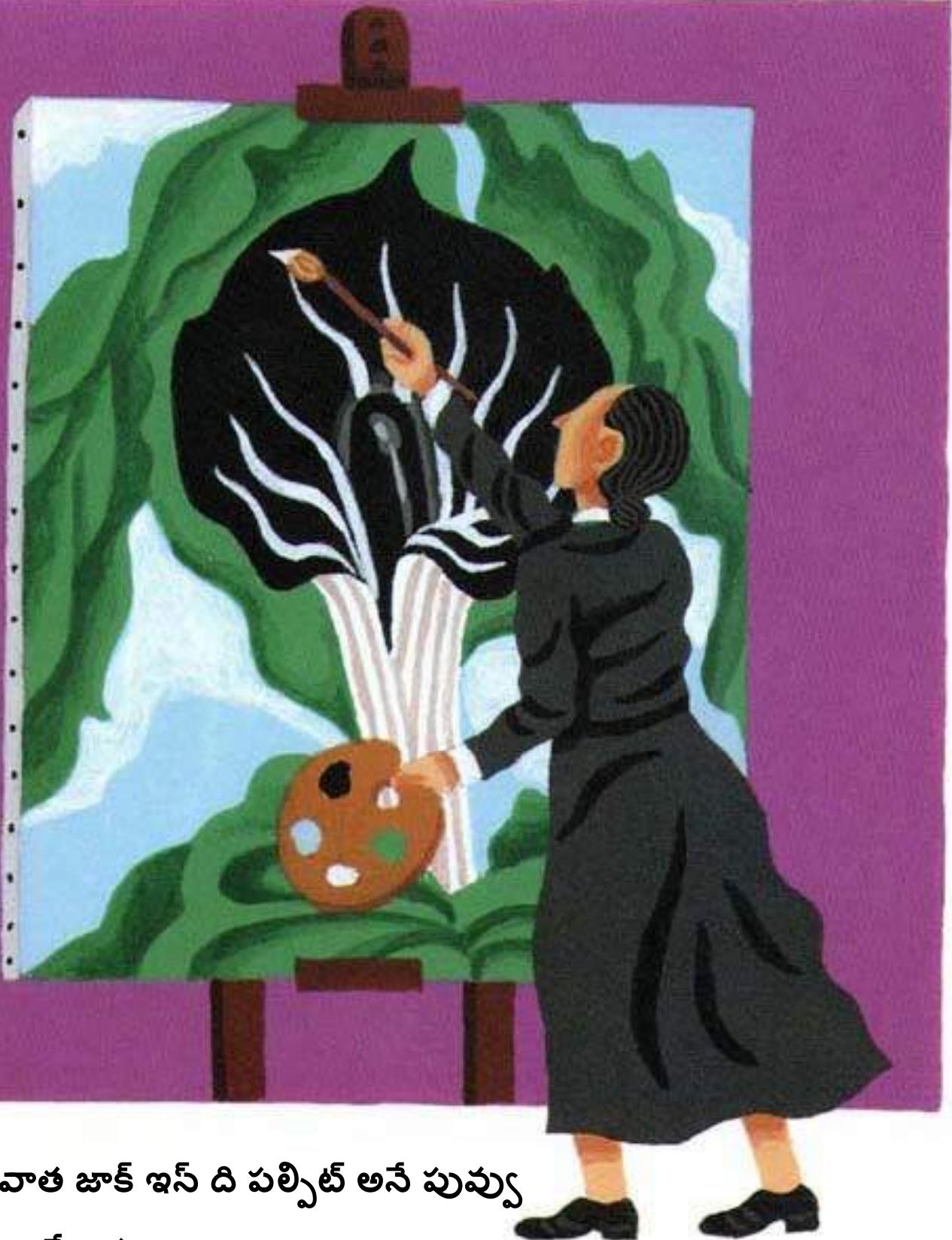

పూలను నేను ఎంతో దగ్గర నుంచి చూశాను.

కమెలియా అనే పువ్వు టొ మ్మె గీశాను.

అందరి దృష్టిని ఆకర్షించేలా దానిని ఎంతో పెద్దదిగా వేశాను.

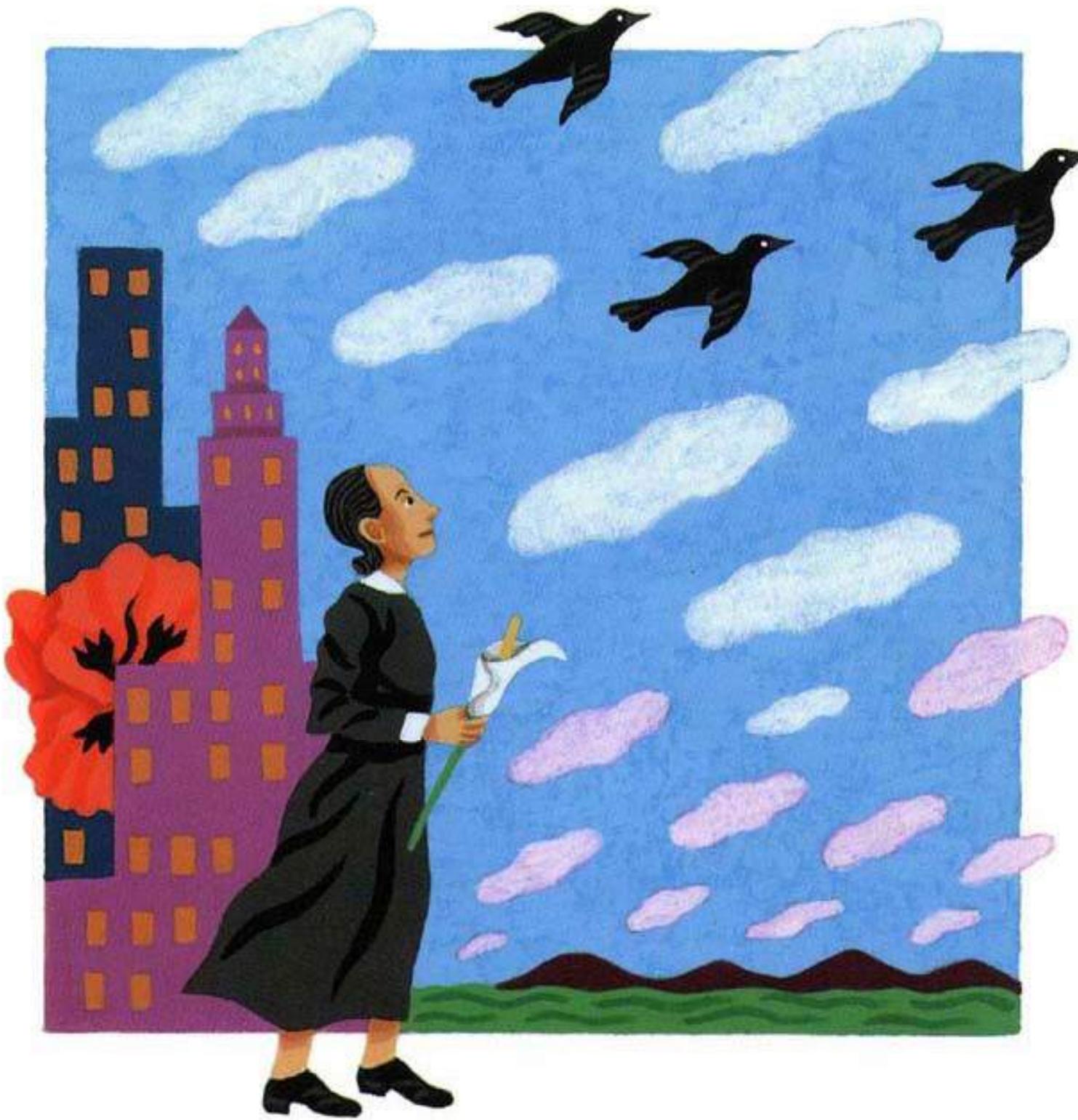

తరువాత జాక్ ఇన్ ది పల్మిట్ అనే పుప్పు
బొమ్మ వేశాను.

అందరి దృష్టిని ఆకర్షించటానికి దానిని చాలా పెద్దగా
వేశాను.

పాపీ, పెటూనియా, పొద్దు తిరుగుడు, ఐరిన్ వంటి అనేక
రంగురంగుల పూల బోమ్మలు వేశాను. నా తోట విరబూసింది,
పూలను నేను చూసినట్టు అందరూ చూడసాగారు.

అయినప్పటికీ, ఆకాశం వైపు చూస్తూనే ఉన్నాను.

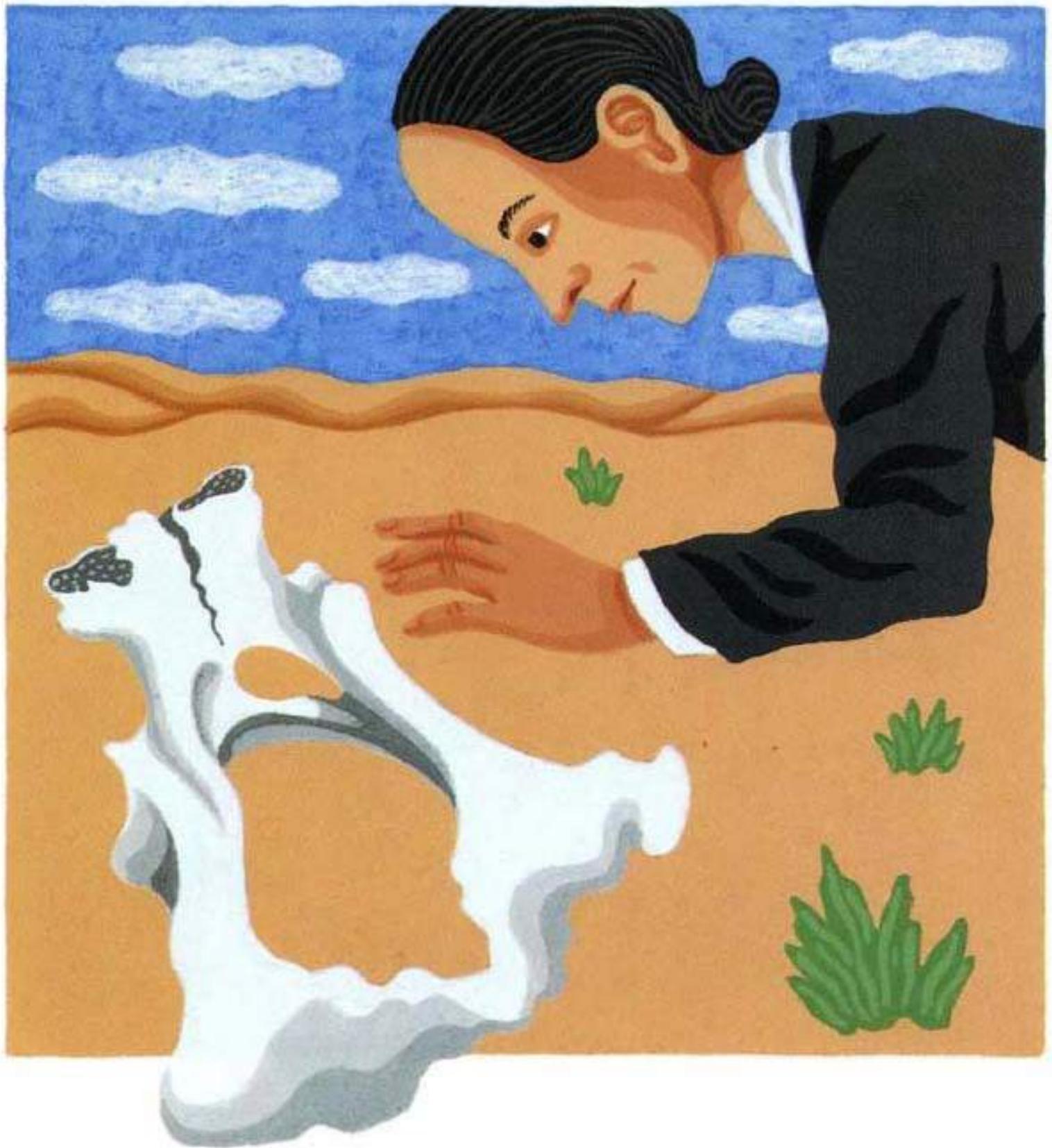
ఆ దూర ప్రాంతాలు ఎప్పటికీ నన్ను పీలుస్తూనే ఉంటాయి.

మ్యా మెక్సికోని ఎడారి ప్రాంతానికి వెళ్లాను.

ఎవరూ రానంత దూర ప్రాంతాలకు వెళ్లాను.

అక్కడి ఒంటరితనం నాకెంతో సంతోషాన్ని ఇచ్చింది.

పూలు పెరగని ఎడారి ప్రాంతం అది.

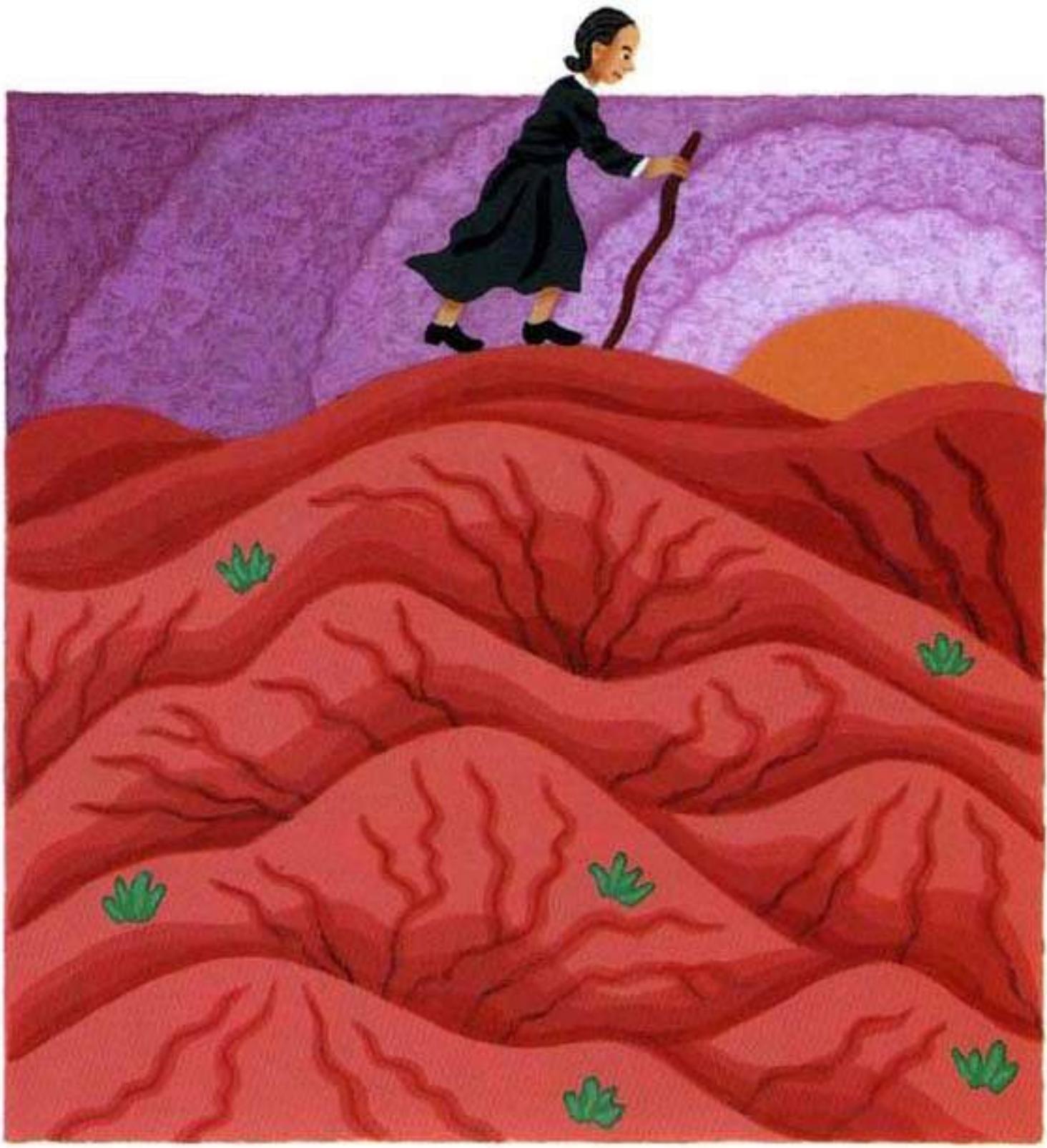
కానీ అక్కడ ఎముకలు ఉన్నాయి.

నేను ఎముకలు పోగుచెయ్యటం మొదలుపెట్టాను –
పెద్ద ఎముకలు, చిన్న ఎముకలు, పొడవాటి ఎముకలు,
ఆపు పుర్రె, గుర్రం పుర్రె, పొట్టేలు పుర్రె –
వాటిని ఇంటికి తెచ్చి వాటి బొమ్మలు వెయ్యటం
మొదలుపెట్టాను.

ఒక రోజు ఒక పుర్ణ లిముకను ఎదురుగా పెట్టుకుని దాని
కంత నుంచి ఆకాశాన్ని చూశాను.
నేను చూసినదాని బొమ్మ గీశాను.

నేను ఆకాశాన్ని చూశాను -

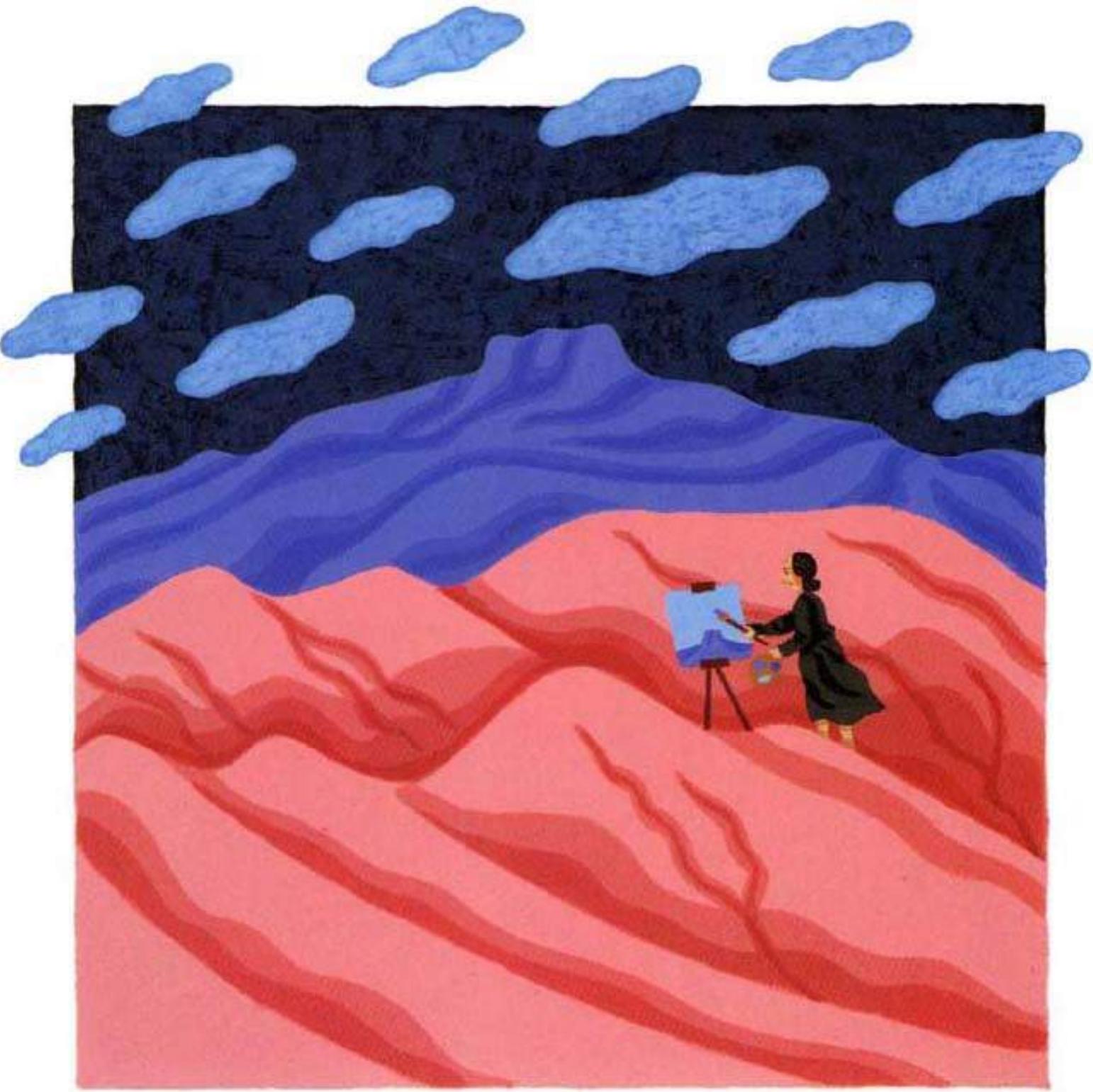
ఎర్రని కొండలను చూశాను.

సంధ్యా సమయాలలో, మిట్ట మధ్యహ్నాం, తారలు

మిణుకుమంటున్న వేళల్లో ఆ కొండలలో తిరిగాను.

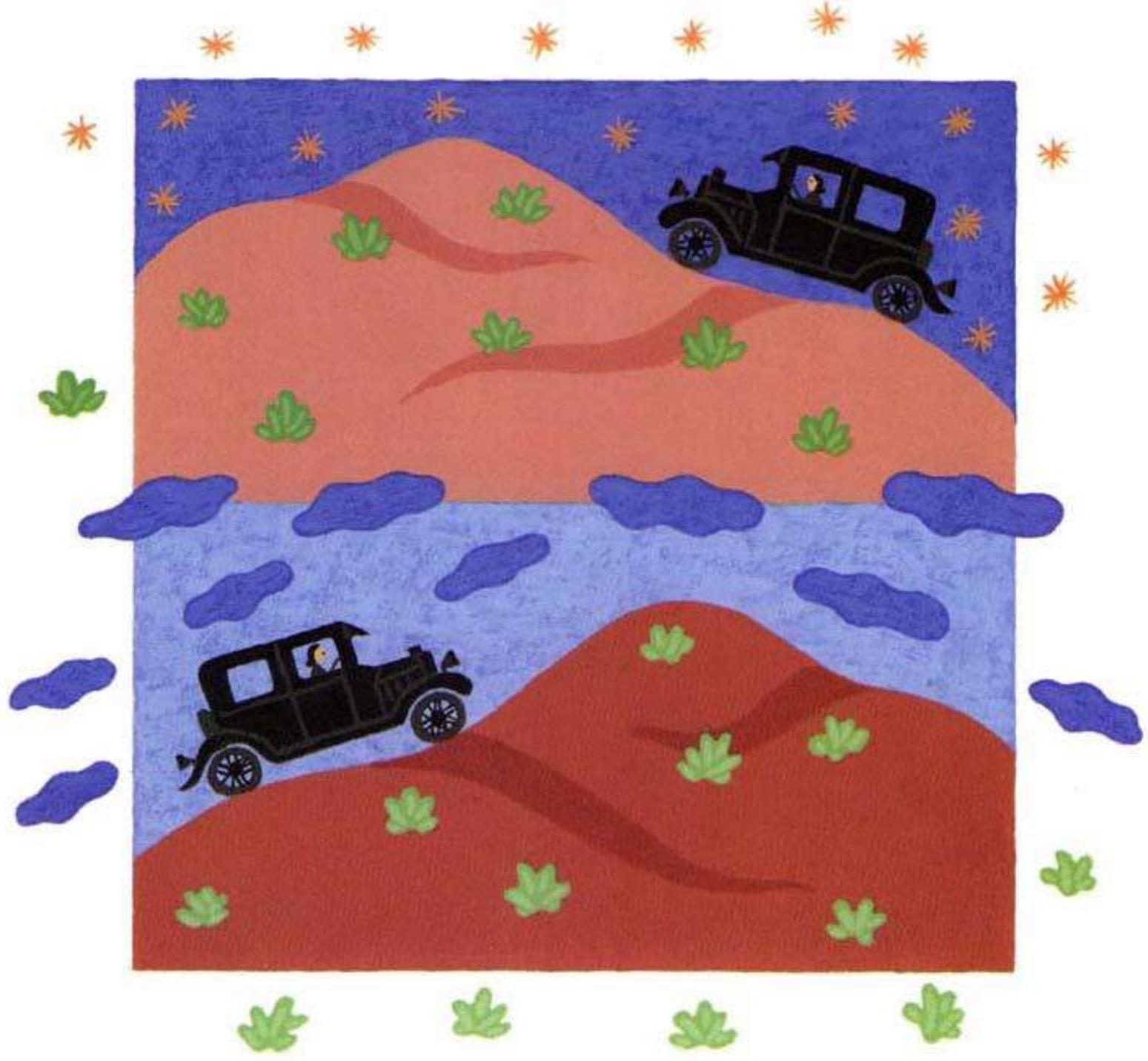
ఆకాశంవైపు చాచి దానిని పట్టుకున్న పర్యత
బాహుపులను గేశాను.

దూరంగా కనపడుతున్న పెడర్వల్ కొండ బోమ్మను గీశాను.
దానినే మళ్లీ, మళ్లీ గీశాను. అలా ఎన్నోసార్లు దాని బోమ్మ
గీశాను.

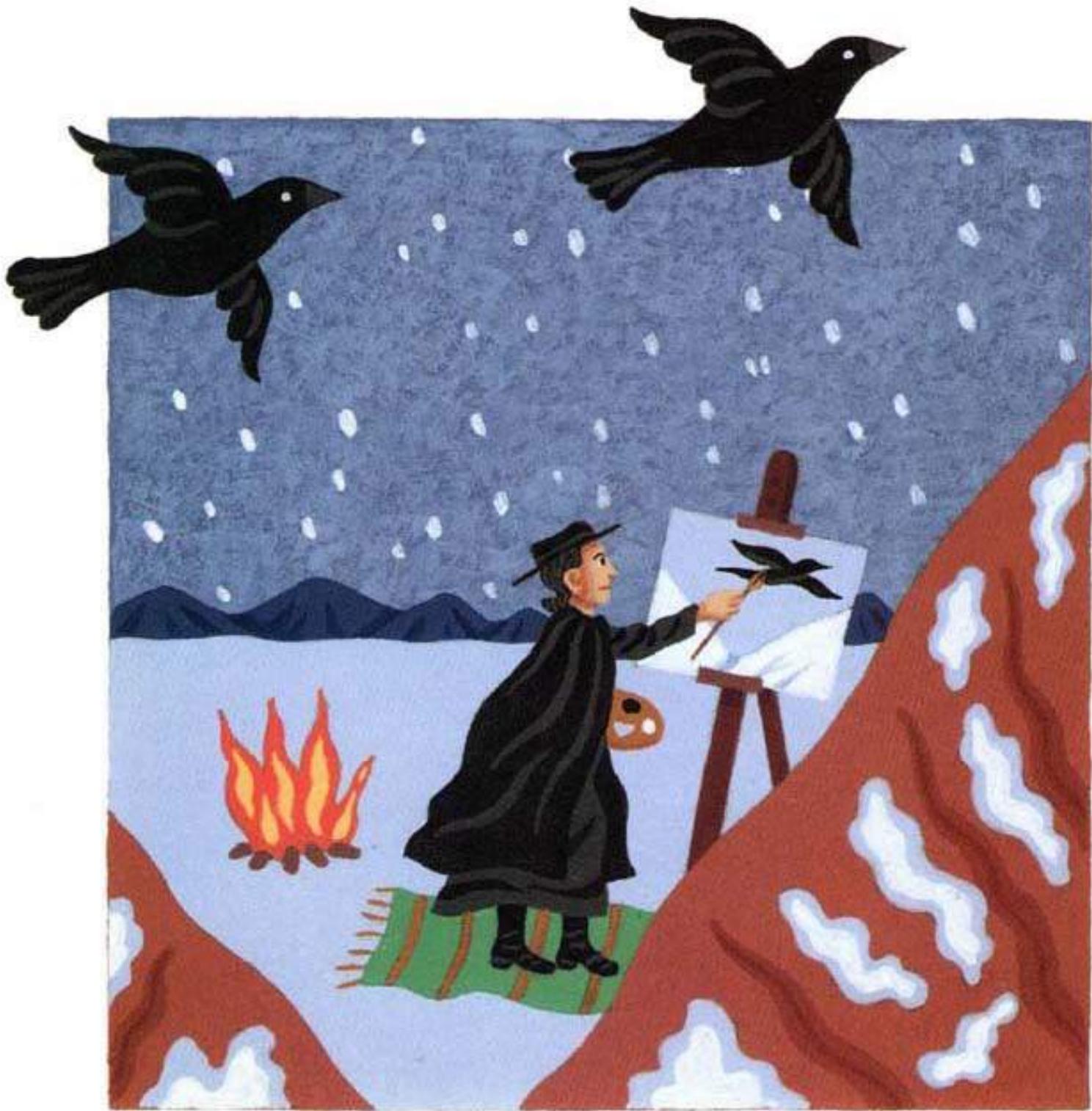
ఆ కొండను చాలాసార్లు గీస్తి దానిని నాకిచ్చేస్తానని దేవుడు
చెప్పాడు.

నా మోడల్ ఎ కారులో ఎడారి అంతా కలియ తిరిగాను,
కొండలు ఎక్కు, దిగాను.

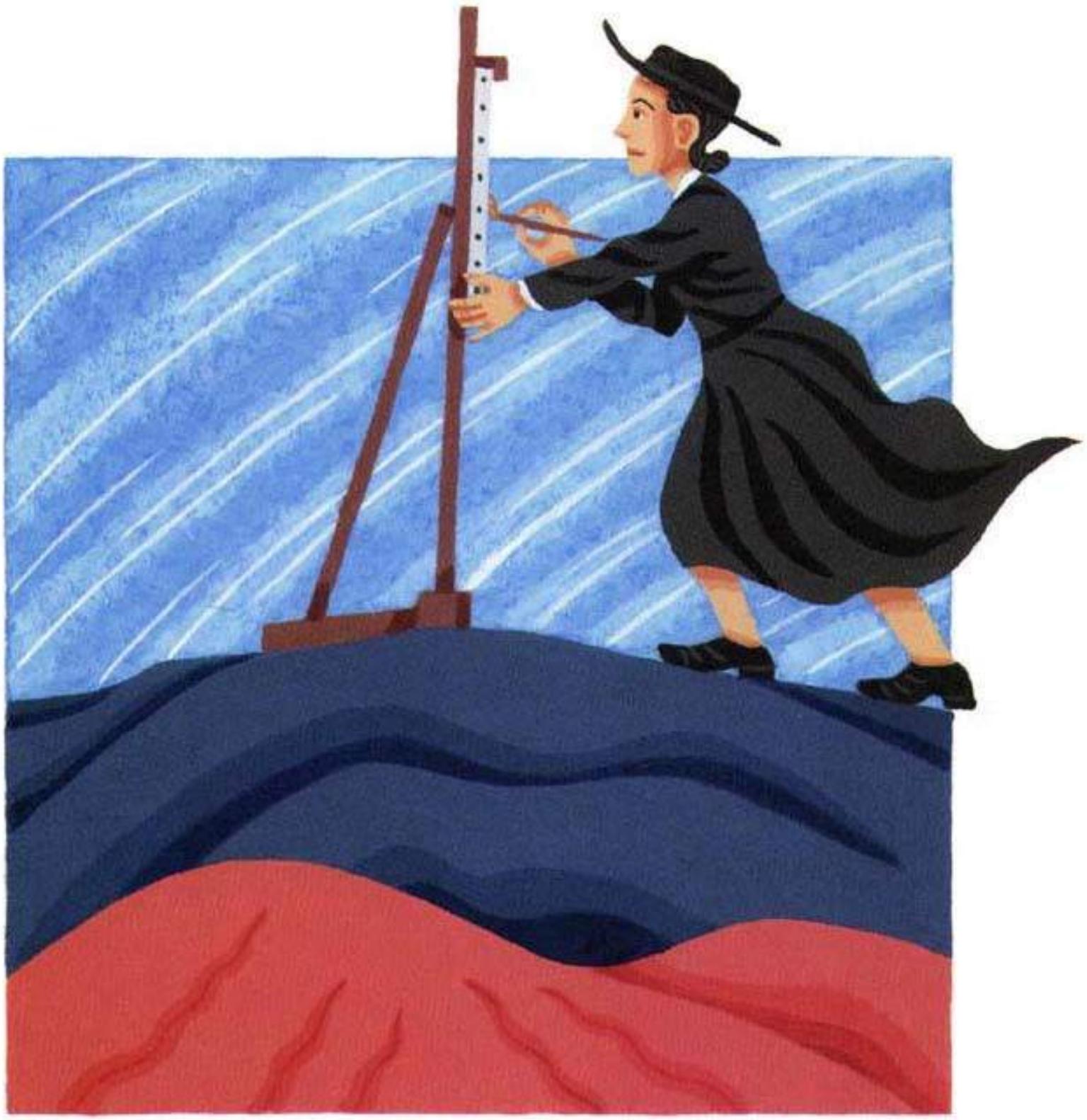
మధ్యహృం తేనెటీగలు ఇంటికి తరిమేవరకు నా మోటరుకారు
స్టూడియోలో కూర్చుని బొమ్మలు వేస్తూ ఉన్నాను.

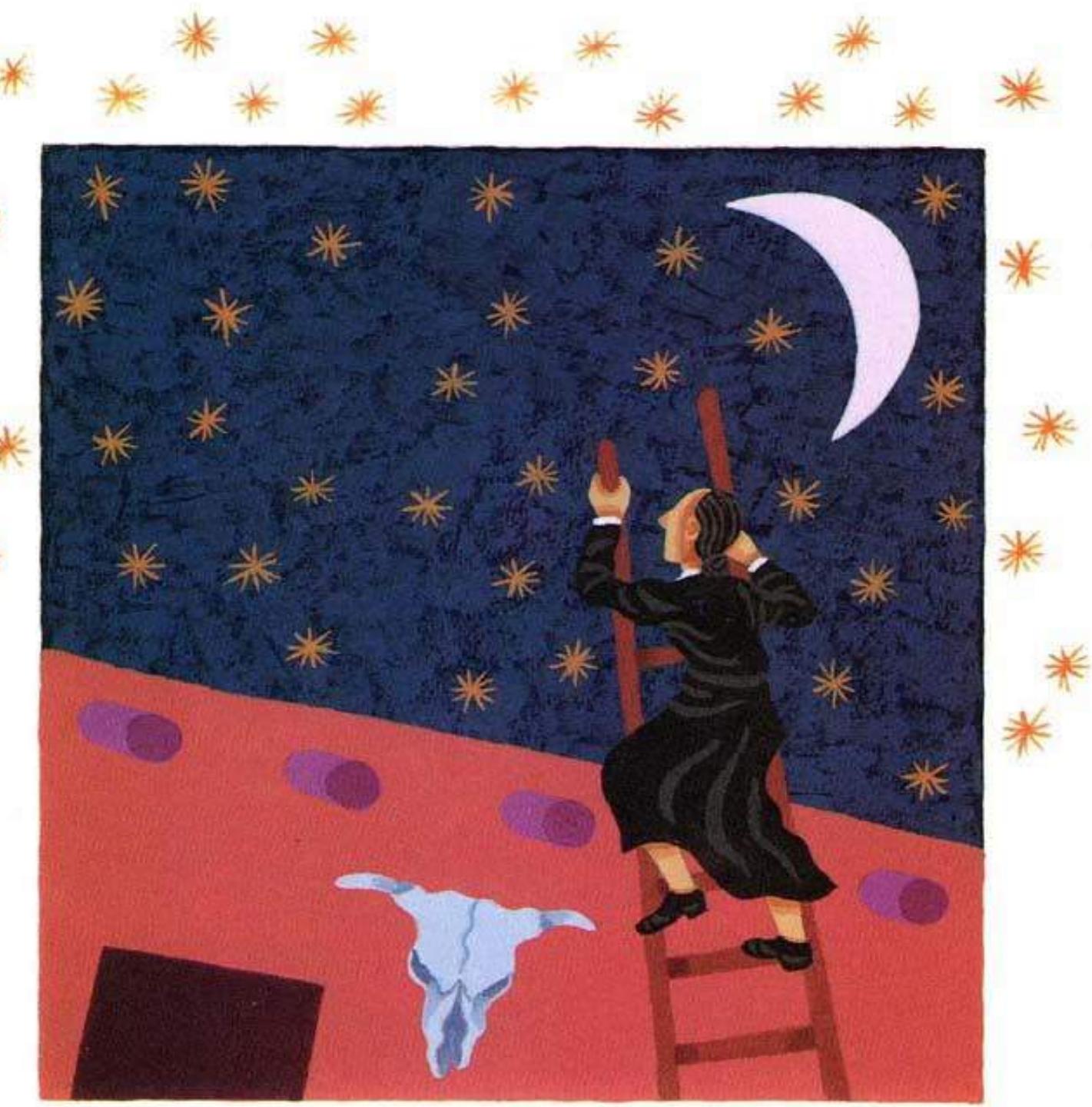
చలికాలంలో స్నేతం,

దూరప్రాంతాలలోని సుదూర తీరాలకు వెళ్లాను.

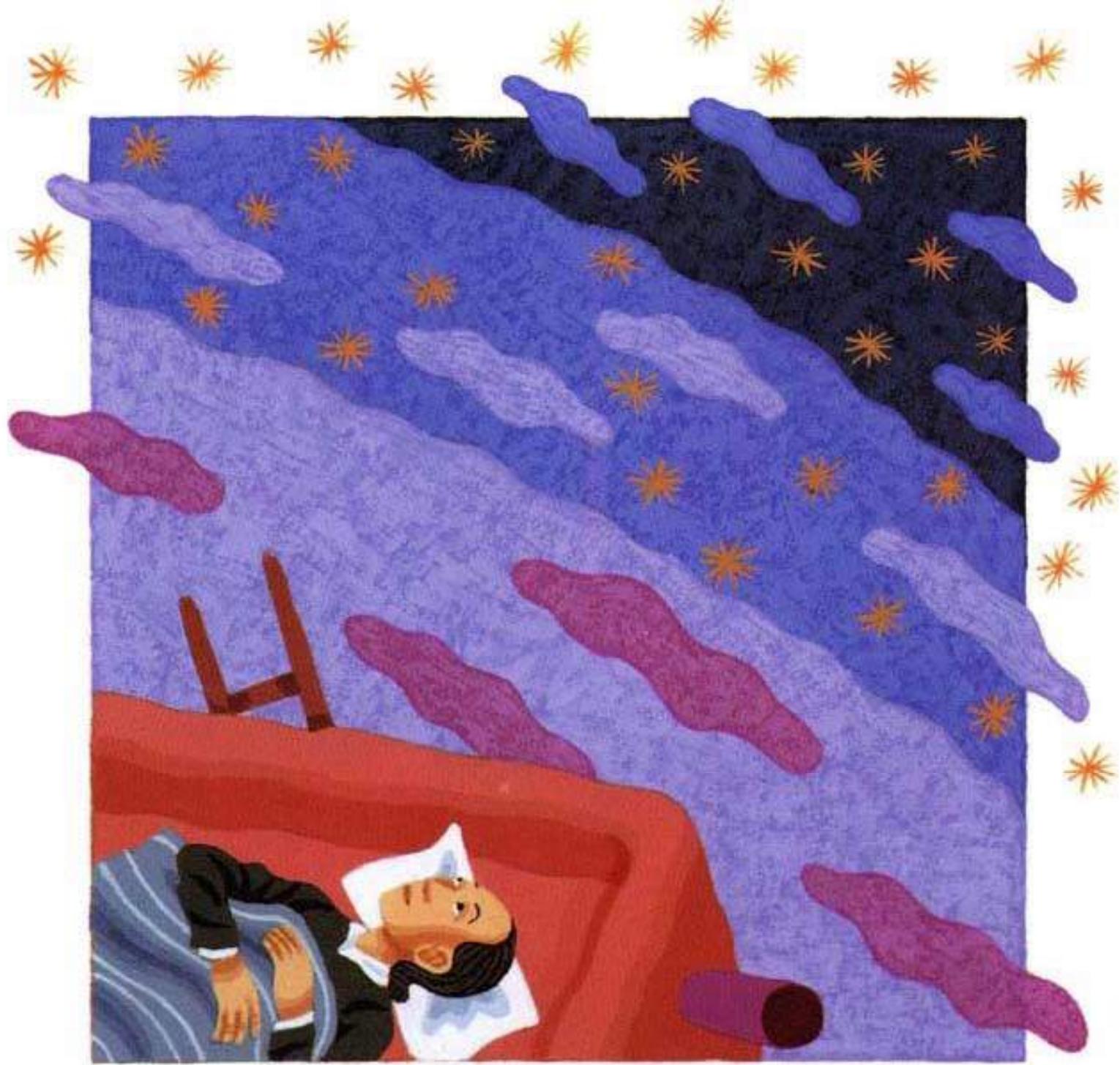
గజగజ వణికించే చలిలో కూడా బొమ్మలు వేశాను.

నన్న ఎగరేసుకుని వెళతాయేమొనన్నంత బలమైన గాలిలో
కూడా నేను టొమ్ములు వేశాను.

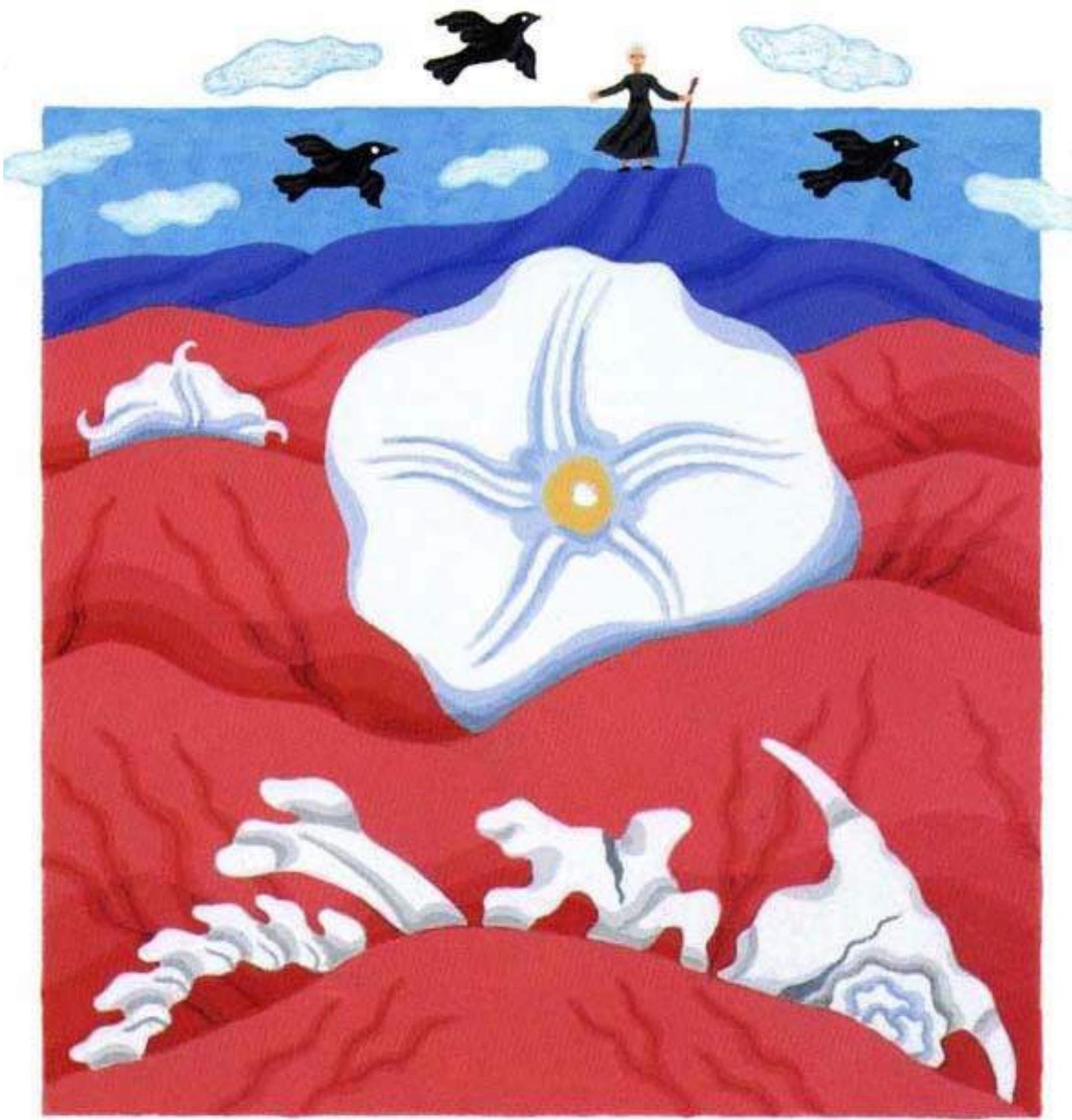
ఇతరులు ఎవ్వరూ చెయ్యని పనులు నేను చేశాను.
రాత్రి ఆకాశంలోకి నిచ్చెన వేసుకుని
సూర్యుదయం కోసం ఎదురు చూశాను.

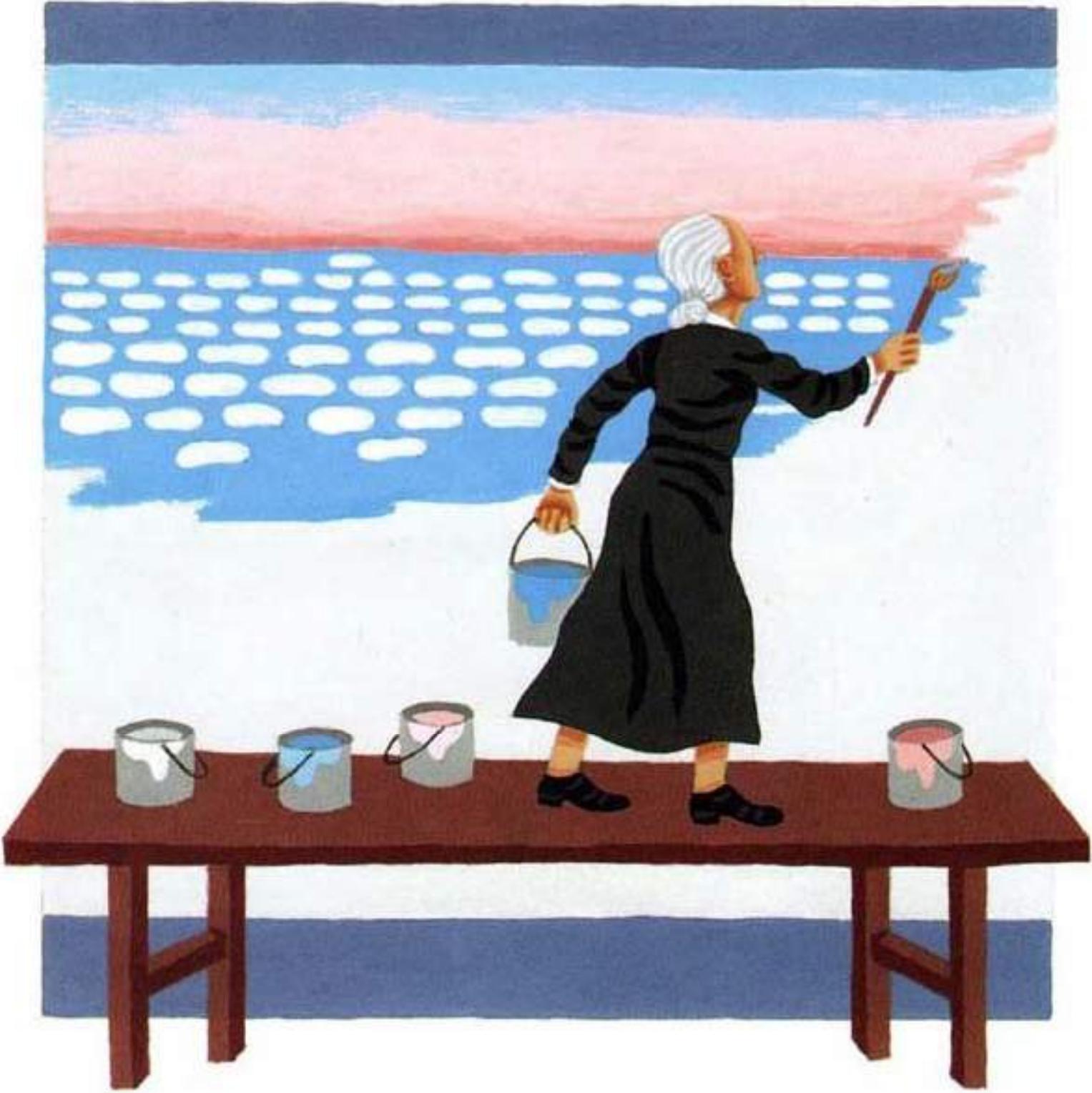
నిద్ర లేవగానే ఉదయపు ఆకాశం చూడటానికి
తారలు నిండిన ఆకాశం కీంద నిద్ర పోయాను.

నేను ఎడారిలోనే ఉండిపోయాను.
నా జ్ఞాత్తు ముందు బూడిద రంగుకి,
తరువాత ఎముకలంతటి తెల్ల రంగుకి మారింది.
అయినప్పటికీ ఎర్రటి కొండలలో తిరుగుతూనే ఉన్నాను.

నేను పోగుచేసిన ఎముకల గుట్ట పెరుగుతూ పోయింది,
నా పూలు ఎడారిలో వికసించాయి.
చివరికి పెడర్చుల్ కొండ నా నొంతమయ్యింది.

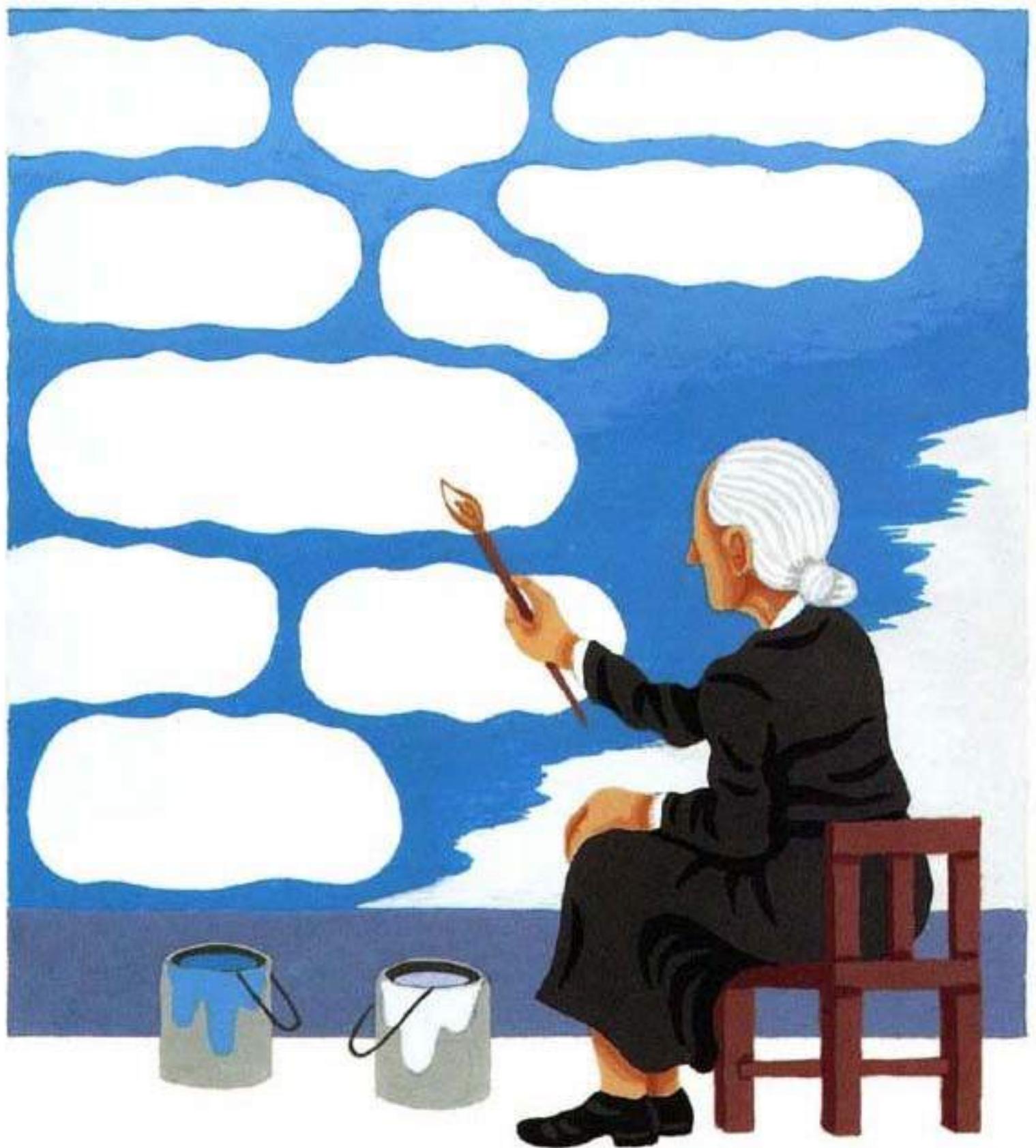

మరి ఆకాశం – అది ఇప్పటికీ అద్వాతుంగా ఉంది!

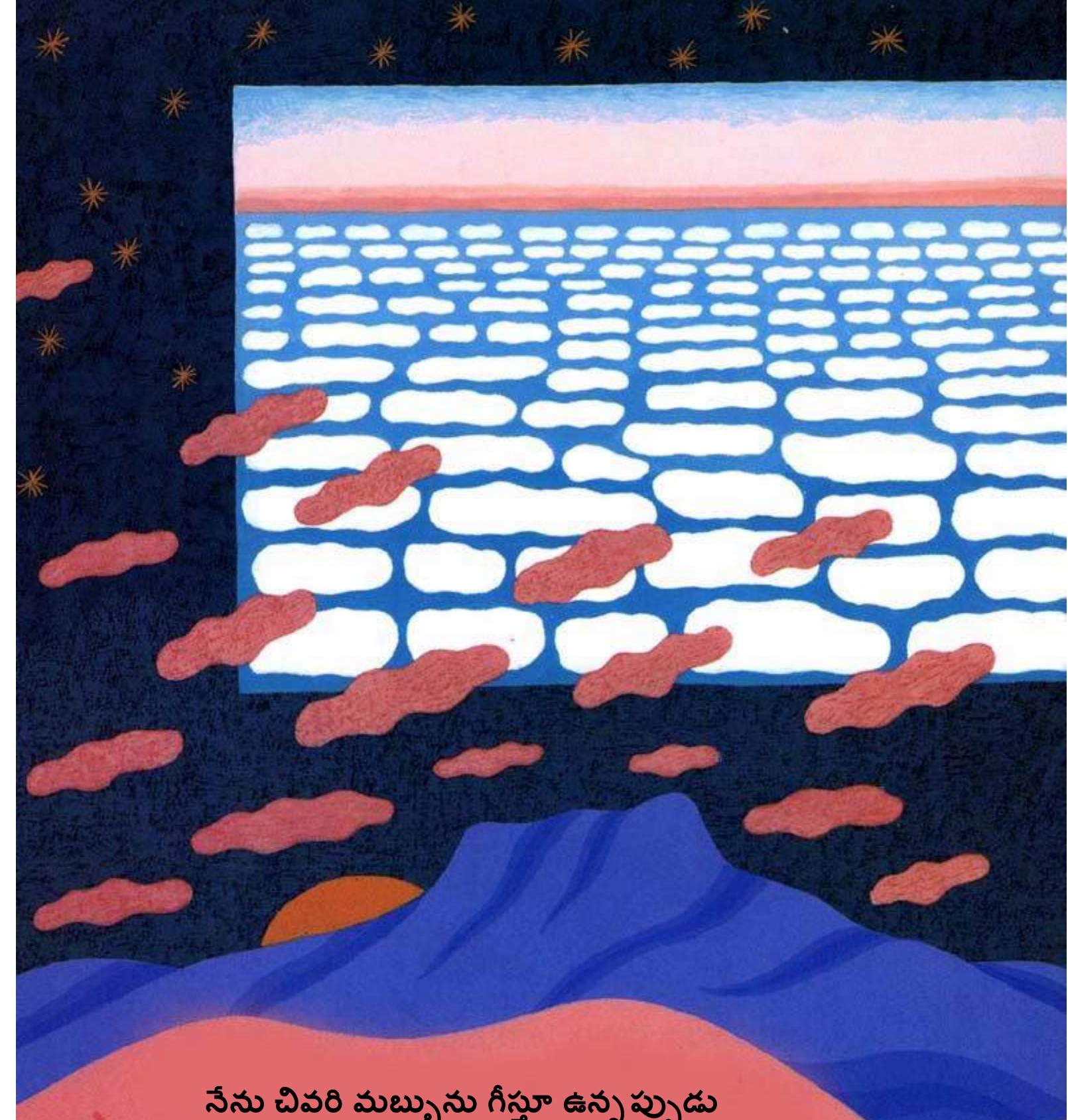
దానిని నేను మరొక్కుసారి గీశాను.

నేను చూసినట్టుగా ఆకాశాన్ని అందరూ చూడాలని

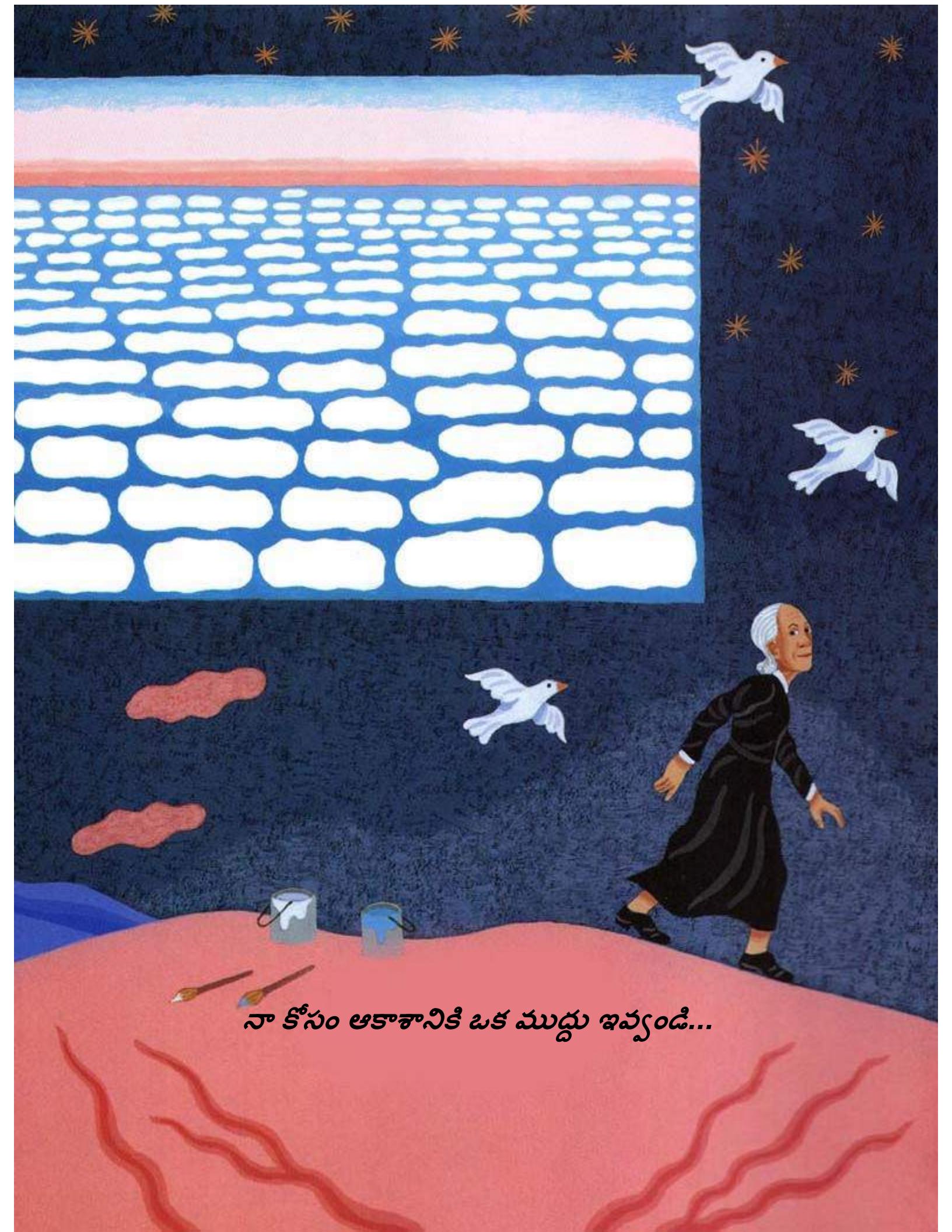
దానిని చాలా పెద్దదిగా వేశాను.

ప్రతి రోజు సూర్యోదయం నుంచి సూర్యాస్తమయం దాకా
బోమ్మలు వేసేదానని.
ఇలా వారాలు, నెలల తరబడి పనిచేస్తూ ఉండేదానని.

నేను చివరి మఱ్ఱను గీస్తూ ఉన్నపుడు
సూర్యడు పెదర్కల్ కొండ వెనక కుంగిపోయాడు.
అప్పుడు నా పెయింట్ బ్రష్టలు కింద పెట్టేశాను.

ನಾ ಕೋಸಂ ಆಕಾಶಾನಿಕೆ ಒಕ ಮುದ್ದು ಇವ್ಯಂಡಿ...

జార్ఖియా ఒ'కీఫ్ 98 ఎళ్లు బతికింది.

ఆమెరికాలోని ఆన్ని పురావస్తు ప్రదర్శన శాలల (మ్యజియంల)లో
ఆమె వేసిన పూలు, ఎడారులు, కొండలు, నగరాలను ప్రజలు
చూస్తారు, ఆమె చూసినట్టుగా అందరూ వాటిని చూస్తారు.

